

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

לפני כבוד השופט גלעד הס

התובע/נתבע שכנגד יוסף רחמים (הנתבע בת"א 58758-07-19)

נגד

<p>1. רשת מדיה בע"מ
2. אילה חסון
3. דוד כהן (התובע בת"א 58758-07-19)
4. מלכה יצחקי
5. איריס שועה</p>	הנתבעים/התובע שכנגד

התובע על ידי - עו"ד איתן גליק ;
הנתבעים 1-2 על ידי - עו"ד דורון קול ועו"ד מאיה בלומנפלד ;
הנתבע 3 על ידי - עו"ד שלומי וינברג ;
הנתבעת 4 - בעצמה ;
הנתבע 5 על ידי - עו"ד יוני ג'ורנו.

פסק דין

רקע

- מר יוסף רחמים הינו גבר יליד שנת 1961 (להלן: "מר רחמים"). בשנת 2007, בהיותו נשוי בן 46, התהלך לו מר רחמים ברחובות העיר נתניה. לפתע הבחין באישה מבוגרת אשר כמעט נפגעה מרכב חולף. מר רחמים ניגש לעזור לה. מפגישה זו התברר למר רחמים ששם האישה הינו רותי שפיץ (להלן: "הגב' שפיץ") ושהיא ילידת 1924, כלומר בת 83 בעת אותה הפגישה. כבר באותה הפגישה, הגב' שפיץ ביקשה את עזרתו של מר רחמים בעניין רכישת טלפון לכבדי שמיעה, ומר רחמים, אשר הינו חשמלאי במקצועו, הסכים לעזור לה.
בעקבות פגישה זו נוצרה מערכת יחסים ארוכה בין מר רחמים והגב' שפיץ, מערכת יחסים זו נמשכה כ- 13 שנה עד לשנת 2020 עת הלכה הגב' שפיץ לעולמה. מערכת יחסים זו בין מר רחמים בן ה- 46 לבין הגב' שפיץ בת ה- 83, היא זו העומדת במרכזו של תיק זה.
- במסגרת מערכת יחסים זו בין מר רחמים לבין הגב' שפיץ, התגורר מר רחמים בדירתה של הגב' שפיץ, כאשר בשנת 2012 הועברה הבעלות בדירה על שם מר רחמים.
יצוין כי בשנת 2010 התגרש מר רחמים מאשתו ואם חמשת ילדיו.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

3. הנתבע 3, מר דוד כהן (להלן: "מר כהן"), היה חברו של מר רחמים במשך שנים ארוכות. בשנת 2015 נטל מר כהן הלוואה ממר רחמים, דבר שגרם להתדרדרות היחסים ביניהם, עד כדי ריב גלוי וניהול תביעה בבית המשפט.
4. מר כהן סבר כי מערכת היחסים בין מר רחמים לבין הגב' שפיץ אינה מערכת יחסים ראויה, וכי מר רחמים מתנהג שלא כראוי לגב' שפיץ וחמור מכך כי מר רחמים השתלט על נכסיה של הגב' שפיץ והוא אף מתעלל בה, לרבות התעללות מינית.
- לפיכך, פנה מר כהן למספר גורמים, ובין היתר לנתבעת 2, הגב' אילה חסון (להלן: "הגב' חסון"), אשר הינה אשת תקשורת מוכרת וידועה, וסיפר לה על מערכת היחסים בין מר רחמים לבין הגב' שפיץ, מערכת יחסים אשר בעיניו הייתה לא תקינה ומתעללת.
5. הגב' חסון החליטה לעשות מספר כתבות תחקיר על מערכת היחסים בין מר רחמים לגב' שפיץ. בסופם של דברים שודרו שלוש כתבות תחקיר על נושא זה. שתי כתבות שודרו על ידי הנתבעת 1, רשת מדיה בע"מ (להלן: "רשת"), הראשונה ביום 30.11.2018 והשנייה ביום 25.1.2019. כמו כן שודרה תכנית רדיו בנושא וזאת ב- 'רדיו 103'.
- הגב' חסון אף פרסמה מספר פוסטים בפייסבוק בעניין זה.
6. אין ספק כי הכתבות כוללות ביקורת **קשה מאוד** כלפי מר רחמים, וזאת כאשר נאמר בהם כי מר רחמים השתלט למעשה על הגב' שפיץ, ניצל את תלותה בו להעביר את כל רכושה על שמו שלו ואף התייחס אליה באופן בלתי הולם ומתעלל.
7. במסגרת הכתבות שיזמה הגב' חסון ואשר שודרו בתכנית הטלוויזיה של רשת, התראיינו הגב' יצחקי (הנתבעת 4 כאן) (להלן: "הגב' יצחקי") והגב' שועה (הנתבעת 5 כאן) (להלן: "הגב' שועה").
- הגב' יצחקי הייתה שכנה של הגב' שפיץ בבניין והכירה אותה ואת מר רחמים. הגב' יצחקי התראיינה כאמור לכתבה של הגב' חסון, ובמסגרת ראיון זה ציינה כי מר רחמים השתלט על הגב' שפיץ והעביר את הדירה של הגב' שפיץ על שמו.
- הגב' שועה הייתה המטפלת של הגב' שפיץ. הגב' שועה התראיינה לכתבה של איילה חסון ברשת וכן לתכנית הרדיו ברדיו 103. במסגרת הראיונות אמרה הגב' שועה, כי מר רחמים שלט פיזית בגב' שפיץ, כי הגב' שפיץ אמרה לה שהם מקיימים יחסי מין וכי מר רחמים שולט בגב' שפיץ בדרך זו.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

8. הגב' חסון, טרם פרסום הכתבה, קיימה שיחה עם התובע. במסגרת שיחה זו אמר התובע דברים קשים על מר כהן, הנתבע 3, בין היתר כינה אותו 'רשע מרושע', 'נוכל' ואף רמז שהוא משתייך לארגון פשיעה.
9. תמצית האירועים שפירטתי לעיל הולידה שני הליכים משפטיים, אשר אוחדו לפניי.
10. הראשון, והמרכזי, הינו תביעה בעילה מכוח חוק איסור לשון הרע של מר רחמים כנגד הגב' חסון ורשת, תביעה שעניינה העיקרי הוא הכתבות שפורסמו על ידם בדבר מערכת היחסים בין מר רחמים לבין הגב' שפיץ. עוד נתבעו בהליך זה, מר כהן, הגב' יצחקי והגב' שועה, על דבריהם במסגרת אותן הכתבות ועל פרסומים נוספים.
- ההליך השני, תביעה בעילה מכוח חוק איסור לשון הרע של מר כהן כנגד התובע וזאת עקב הדברים שאמר מר רחמים על מר כהן לגב' חסון.
11. מהאמור עד כאן עולה כי לב המחלוקת בין הצדדים הינה - מערכת היחסים בין מר רחמים לגב' שפיץ.
- האם מדובר במערכת יחסים נורמטיבית של זוג אוהבים? או שמא, מדובר במערכת יחסים במסגרתה מר רחמים, גבר בשיא כוחו, ניצל את הגב' שפיץ, אישה בת 85, וגזל את רכושה? בכל מקרה, ראוי לזכור, כי קיימת גם אפשרות נוספת, על פיה התמונה הינה מורכבת יותר, ויש במערכת היחסים בין מר רחמים לבין הגב' שפיץ, גם חברות ואהבה, וגם תגמול כלכלי למר רחמים.
12. בכל מקרה, ראוי להבהיר כבר כאן, בית המשפט אינו דן בתיק זה באופן תיאורטי במערכת היחסים בין מר רחמים לגב' שפיץ, ואף אינו דן בביקורת כללית, חיובית או שלילית, על הכתבות שפורסמו בעניין.
- הדיון שלפניי הינו דיון משפטי שמסגרתו הינה עילה מכוח חוק איסור לשון הרע. במסגרת דיון זה, והוא הדיון היחיד הרלוונטי לפסק הדין, השאלות שעומדות להכרעה הינן - האם הפרסומים של הגב' חסון, מר כהן, הגב' יצחקי והגב' שועה בדבר התנהגות מר רחמים, מכוננים עוולה מכוח חוק איסור לשון הרע, ומהצד שני, האם דבריו של מר רחמים לגב' חסון בגנות מר כהן, מכוננים עוולה שכזו.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

תמצית ההליכים בתיק

13. כתב התביעה המקורי בתיק 11088-02-19 הוגש הן על ידי מר רחמים והן על ידי הגב' שפיץ ביום 5.2.2019. כאשר כבר ביום 21.2.2019, ועוד טרם הוגשו כתבי הגנה, ביקש התובע להגדיל את סכום התביעה כנגד מר כהן. בית המשפט נעתר לבקשה והוגש כתב תביעה מתוקן כנגד הנתבע 3.
14. ביום 6.3.2019 ביקש מר רחמים לתקן את כתב התביעה גם כנגד הנתבעת 5, הגב' שועה, ולהגדיל את סכום התביעה כנגדה, כאשר בית המשפט נעתר לבקשה. הנתבעים הגישו כתבי הגנה.
15. ביום 24.7.2019 הגיש מר כהן את התביעה מטעמו כנגד מר רחמים וזאת בתיק 58758-07-19, תיק אשר אוחד עם תביעת מר רחמים.
16. התובעים ביקשו להעיד את הגב' שפיץ בעדות מוקדמת וזאת כאשר במועד הגשת התביעה הייתה זו בת כ- 95. בית המשפט נעתר לבקשה ונקבע כי הגב' שפיץ תעיד בעדות מוקדמת בדיון שנקבע ליום 4.7.2019.
17. ביום 4.7.2019 התקיים דיון במסגרתו אמורה הייתה להישמע העדות המוקדמת של הגב' שפיץ. אלא, שניתן היה להבחין באופן ברור וחד משמעי כי הגב' שפיץ אינה כשירה להעיד. ר', פרוטוקול הדיון מיום 4.7.2019, ממנו עולה כי הגב' שפיץ אינה מבינה מה התביעה אותה לכאורה הגישה (כאמור תביעה בעילת לשון הרע כנגד רשת והגב' חסון) ובוודאי שאינה מבינה את מהות התביעה ואצטט:

”הוזהרה כדין:

- ש. אני אשאל אותך כמה שאלות?
ת. אני אענה לך להכל.
ש. את הופעת פעם בטלוויזיה?
ת. לא. לעולם לא. מישהי באה לביתי ואני אומרת את האמת כי יש לי לחץ דם גבוהה. לא הופעתי בטלוויזיה מעולם.
ש. על כמה כסף התביעה הזאת?
ת. אין כסף בתביעה, אני עבדתי באמריקה אני הרווחתי כסף באתי מאמריקה.
ש.ב.מ את תובעת פה כסף?
ת. לא, לא, יש לי כסף. אני לא תובעת שום סכום. כל המשפחה שלי מתו.”

18. אציין כי מר רחמים ניסה לדובב את הגב' שפיץ בדיון באופן אגרסיבי, אך הניסיונות שלו רק הדגישו את אי כשירותה של הגב' שפיץ להעיד, ואצטט:

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

**"התובע מוזהר כדין:
אני רוצה שיישאלו אותה אם אנסתי אותה, אם הרבצתי לה, אם לקחתי לה
את הכסף. שיישאלו
אותה למה היא נתנה לי את כל רכושה ליוסף ולמה היא נתנה את הבית
ליוסף.
רותי שפיץ:
הביאו אותי לאמריקה שהייתי צעירה, הרווחתי כסף, החלום שלי היה ארץ
ישראל, רציתי לחזור"
לכאן. אני אומרת את האמת."**

19. לאור האמור לעיל, קבעתי בסיום קדם המשפט, כי אין כל ערך ראייתי לעדותה של הגב' שפיץ, וכי לאור ההתרשמות שלי מהגב' שפיץ באולם בית המשפט, ראוי לשקול מינוי אפוטרופוס לגב' שפיץ.
20. בעקבות דיון זה, בחר מר רחמים שלא לבקש למנות אפוטרופוס לדין, או בכלל, לגב' שפיץ, אלא למחוק אותה מכתב התביעה. לאור בקשה זו, ובהעדר התנגדות של הנתבעים, פסקתי ביום 8.8.2019 כי תביעת הגב' שפיץ נמחקת.
21. ביום 21.09.2019 הלכה הגב' שפיץ לעולמה.
22. ביום 2.1.2020 התקיים קדם משפט בתיקים המאוחדים. במסגרת קדם המשפט נדונו מספר סוגיות. ראשית, בית המשפט דחה בהחלטה מנומקת את בקשת מר רחמים כי התיק ינוהל בדלתיים סגורות.
- עוד קבע בית המשפט, כי יש מקום להורות על גילוי תיק הרווחה של הגב' שפיץ בעיריית נתניה, כך שבשלב הראשון התיק יועבר לעיון בית המשפט ובית המשפט יורה על גילוי המסמכים שאין בהם פגיעה חמורה בפרטיות המנוחה הגב' שפיץ ז"ל.
- בית המשפט דחה בקשה למתן צו לבית החולים לניאדו ביחס לנסיבות מותה של הגב' שפיץ, וזאת כאשר אין בכתבי הטענות מחלוקת בהקשר זה.
- בית המשפט נתן צו למשטרת ישראל להעביר לצדדים את כל החומר הקיים ביחס לגב' שפיץ ולמר רחמים.
- עוד הורה בית המשפט לנתבעת 1 להעביר למר רחמים את כלל חומרי הגלם של הכתבות ולציין בתצהיר כי אלו כל החומרים הקיימים.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

נושא נוסף שנדון בקדם משפט, היה בקשת מר רחמים לחשוף את העומד מאחורי מספר חשבונות פייסבוק אשר פרסמו פוסטים בגנותו. בית המשפט קבע כי על סמך ההלכה הקיימת אין מקום ליתן צו שכזה לזהות המשתמש, וקבע כי האיזון הראוי הוא כי פייסבוק רק יענו, האם אותו משתמש עומד מאחורי כלל החשבונות מבלי לחשוף את זהותו.

כמו כן, קבע בית המשפט מועדים להגשת תצהירי עדות ראשית.

23. ביום 5.5.2020 הגיש התובע תצהיר עדות ראשית מטעמו. מלבד תצהירו שלו, הגיש התובע גם את תצהירי העדות הראשית הבאים:

הגב' אסתר קבלרו; הגב' אדית פרידמן; הגב' ציונה שועה; מר ניסים סלאם; הגב' גלית אסמרה; מר דורון יהודה; הגב' ג'ולייטה אפרסגון; מר שמואל חכימי; מר דניאל רחמים; מר יוסף שי; מר יצחק כהן ומר רפאל ביתן.

אציין כי תצהיר התובע כולל נספחים רבים ומשתרע על מאות עמודים.

24. ביום 10.5.2020 הגיש מר כהן את תצהיר העדות הראשית מטעמו בתביעה שלו כנגד מר רחמים. ביום 30.8.2020 הגיש מר רחמים תצהיר עדות ראשית בתביעה שהוגשה כנגדו.

ביום 13.7.2020 הוגש תצהיר עדות ראשית מטעם הנתבעת 4, הגב' יצחקי וביום 13.8.2020 הוגש תצהיר עדות ראשית מטעם הנתבעת 5, הגב' שועה.

ביום 15.10.2020 הגישו הגב' חסון ורשת את תצהירה של הגב' חסון כתצהיר עדות ראשית מטעמם.

ביום 16.10.2020 הוגשו תצהירי העדות הראשית מטעם מר כהן, תצהירו של מר כהן עצמו וכן תצהיר מר חיים אלדד. אציין כי מר כהן אף הגיש תצהיר הפרכה.

עוד ביקש מר כהן לזמן לעדות בעל פה את הגב' אורלי כהן.

25. ביום 22.10.2020 הגיש התובע בקשה לזמן את העדים הבאים לעדות בעל פה: הגב' אורלי רקח, עו"ד מנקין יעקב, עו"ד ניר פרידפרדיג, הגב' יפעת מאו, ד"ר מדלן פדלשטיין וגב' טלי בורגנסקי.

26. ביום 25.10.2020 התקיים קדם משפט, במסגרתו הציע בית המשפט לצדדים לנהל הליך גישור וכן נקבעו מועדים לשמיעת ההוכחות. כמו כן קבע בית המשפט כי תשובת פייסבוק ותיק הרווחה (למעט מסמכים רפואיים מובהקים) יסרקו לתיק בית המשפט, ואלו אכן נסרקו לתיק המוצגים ביום 2.11.2020.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

27. ביום 13.1.2021 נעתרתי לבקשה מר רחמים להגיש תצהיר נוסף של מר רענן משה. לעומת זאת, דחיתי את בקשת מר רחמים לזימון עדים שלא הגישו תצהיר עדות ראשית מטעמם, וזאת כאשר הבקשה הוגשה ללא תצהיר התומך בה, ובפרט כאשר הוגשה ללא הנמקה מדוע לא פנו לעדים אלו לקבלת תצהיר עדות ראשית בכתב בהתאם להחלטת בית המשפט.
28. ביום 24.5.2021 התקיים דיון ההוכחות הראשון בתיק במסגרתו נחקרו העדים הבאים: מר משה רענן; מר דניאל רחמים; הגב' גלית אסמרה; הגב' אדית פרידמן; מר ניסים סלאם; הגב' ציונה שועה וכן מר יוסף רחמים.
29. ביום 7.6.2021 התקיים מועד הוכחות נוסף, במסגרתו נחקרו העדים הבאים: מר רפאל ביטן; מר שמואל חכימי; גב' גיוליטה אפסריאן; מר דורון יהודה וכן הושלמה חקירתו מר יוסף רחמים על ידי כל הצדדים.
30. ביום 21.10.2021 נשמעה עדותה של הגב' אילה חסון.
31. ביום 28.11.2021 התקיים דיון ההוכחות האחרון בתיק ובמסגרתו נחקרו בעלי הדין הבאים: מר דוד כהן (הנתבע 3), גב' איריס שועה (הנתבעת 4) והגב' רגינה מלכה יצחקי (הנתבעת 5). כמו כן נחקר מר חיים אלדד.
32. אבהיר כי לאור הסכמת הצדדים, התצהירים של העדים שלא נחקרו בבית המשפט נמשכו מתיק בית המשפט.
33. לאחר שהצעות פשרה מטעם בית המשפט נדחו על ידי הצדדים, סיכמו הצדדים טענותיהם בכתב.
34. אתייחס לניתוח העדויות ולטענות הצדדים בסיכומים מטעמם בפרק הדיון וההכרעה.

דיון והכרעה

מסגרת הדיון - אופן ניתוח עוולת לשון הרע

35. כב' השופט יצחק עמית התווה בפסק הדין בעניין ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך [פורסם בנבו] (08.02.2012) (להלן: "עניין אילנה דיין") את תרשים הזרימה לבחינת תביעת לשון הרע:

"תרשים הזרימה בתביעות לשון הרע הוא כלהלן: בשלב הראשון נבחנת השאלה אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי אחת מארבע החלופות בהגדרה שבסעיף 1 לחוק, והאם מתקיים יסוד הפרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

רק אם התשובה חיובית עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הביטוי נהנה מאחת החסינויות המוחלטות (פרסומים מותרים) הקבועות בסעיף 13 לחוק. אם נכנס הפרסום לד' אמות אחת החסינויות - דין התביעה להידחות. אם לא כן, אנו עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הפרסום מוגן על פי אמת המידה הקבועה בסעיף 14 לחוק על שתי רגליה - אמת בפרסום ועניין ציבורי. אם הפרסום אינו נהנה מהגנה זו, יש להמשיך ולבחון אם הפרסום מוגן בתום ליבו של המפרסם, בגדר אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15 לחוק במשולב עם חזקות תום הלב בסעיף 16. היה ונתברר כי הפרסום אינו נהנה מהגנת סעיף 14 או מהגנת סעיף 15, או- אז עוברים לשלב הרביעי של הסעדים."

36. למעשה ניתוח זה מהווה פיתוח של שלבי ניתוח העוולה כפי שנקבעו עוד בעניין ע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי [פורסם בנבו] (04.08.2008).
37. מובן כי על כלל שלבי הניתוח חולש האיזון המחויב בין שתי זכויות יסוד בסיסיות: הזכות לשם טוב מהצד האחד וחופש הביטוי מהצד השני, ר' ענין אילנה דיין לעיל.
38. אציין כי ההליך המשפטי בתיק זה התפרש על פני נושאים רבים כמתואר ברקע, הוגשו בו ראיות רבות, לרבות תיק הרווחה של גבי שפיץ, ונשמעו עדים רבים מאוד.
- עם זאת, אחזור ואבהיר כי הדיון אינו דיון כללי או מוסרי על מערכת היחסים בין מר רחמים לגבי שפיץ, אינו דיון בתופעה המזעזעת של ניצול קשישים בישראל, והדיון אינו גם דיון תיאורטי באתיקה העיתונאית של רשת או של הגבי אילה חסון.
- הדיון הינו דיון משפטי בעוולה נטענת מכוח חוק איסור לשון הרע, כאשר בדיון זה, כמו למעשה בכל הליך משפטי, מסגרת הדיון הינה כתבי הטענות מטעם הצדדים.
39. כלומר, במקרה שלפניי יש לבחון את טענות מר רחמים לגבי פרסום לשון הרע על ידי מי הנתבעים, ולנתח פרסומים אלו בהתאם ל-יתרשים הזרימה' לעיל, כלומר בשלב הראשון, לבחון האם הפרסום מהווה לשון הרע; בשלב השני, לבדוק האם הנתבעים נהנים מחסינות כלשהי, ובשלב השלישי, ככל שאמצא שלא קיימת חסינות, אבחן האם קיימת לנתבעים הגנת אמת בפרסום או הגנת תום הלב. באופן דומה יש לנתח את הפרסום הנטען של מר רחמים בעניין מר כהן.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

תביעת מר רחמים

הפרסומים הנטענים כנגד הנתבעות 1 ו- 2

40. ההלכה בעניין הוכחת הפרסום כפרסום המהווה לשון הרע הינה, כי על התובע לציין באופן מדויק בכתב התביעה את המילים אשר נטען לגביהן כי הן מהוות לשון הרע, ר' שנהר, 'דיני לשון הרע' בעמ' 420, וכן ר' רע"א 2291/12 מרדכי הלפרין נ' חיים איצקוביץ (פורסם במאגר נבו, 25.6.2012) (להלן: "עניין הלפרין"):

"על כן, כבר נקבע, כי התובע על פי החוק אינו יכול להסתפק בטענה שהנתבע הוציא דיבתו, ועליו לציין בכתב תביעתו את "פירוט המילים, בכתב או בע"פ, בהן השתמש התובע" ואשר מולידות לטענתו את עילת התביעה"

41. עיון בכתב התביעה מגלה כי התובע לא עשה מלאכתו נאמנה בענין זה ולא הציב משנה סדורה המפנה לדברי לשון הרע מהכתבות המצורפות לתביעה. כך, למשל, מכתיר התובע פרק שלם בכתב התביעה בשם - **'עבירות לשון הרע, העבירות האתיות וההתנהלות הרשלנית של הנתבעות 1 ו- 2'**. אלא, שברור כי ההליך שלפניי הינו הליך אזרחי ולא פלילי, כך שאין מקום לדון כאן ב- 'עבירות' אתיות, ואילו לגבי 'התנהלות רשלנית', הרי נקבע בפסיקה כי כאשר קיימת עילה מכוח חוק איסור לשון הרע, לא ניתן לעקוף את כללי הדין מכוח חוק איסור לשון הרע באמצעות שימוש בעוולת הרשלנות, ר' רע"א 7205/16 ד"ר סיגל שורץ נ' ד"ר לילך צולר (פורסם בנבו) [9.4.2017].

42. אציין כי גם רשימת 'העבירות האתיות' שמפרט התובע במסגרת סעיף 44 לכתב התביעה, אינה מהווה תשתית לעוולה מכוח חוק איסור לשון הרע, וקיימת להן רלוונטיות מסויימת רק בהקשר של הגנת תום הלב.

43. רק בסעיף 45 לכתב התביעה מר רחמים מציב את הטיעון הרלוונטי לעוולה מכוח חוק איסור לשון הרע הנטענת על ידו. מר רחמים טוען כי: **"התובע הוצג כמפלצת אדם"**; ואילו **"התובעת 2 (הגב' שפיץ – ג.ה.) הוצגה כאישה חסרת אונים... וכלי בידי האכזריות של התובע 1"**.

44. בסעיף 47 לכתב התביעה מפרט התובע את דברי לשון הרע אשר לטעמו עולים מהכתבות כנגדו, כך כלפי הגב' שפיץ: **"היא לא רואה אור יום"**, **"חיה בדירה מוזנחת ובבדידות"** וכן - **"נשמעת מבוהלת ונראית שבויה"**.

וכלפי התובע עצמו, מר רחמים, מפנה התובע לאמירות הבאות: **"קשישה בת 95 מנתניה, ניצולת שואה חירשת, עברה התעללות מתמשכת מחשמלאי שלקח את כל רכושה" וכן - "חשמלאי בן 50, גרוש, שהשתלט על חייה והעביר בציניות את הכספים והרכוש על שמו"**.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

כמו כן מלין התובע על כך כי כונה "החשמלאי המדופלם...".

45. עוד טוען התובע, מר רחמים, בסעיפים 47.5 עד 47.8 לכתב התביעה, כי קביעת העובדה כי "רותי (הגב' שפיץ – ג.ה.) הייתה אסירה בביתה" מהווה לשון הרע כנגדו.

אציין, לשם השלמת התמונה, כי בסעיפים 45 עד 54 לכתב התביעה, מפרט מר רחמים מחדלים רבים לטעמו שנעשו על ידי הגב' חסון ורשת בביצוע התחקיר, אולם סעיפים אלו אינם מכילים טענות ספציפיות בעניין פרסומי לשון הרע כנגד מר רחמים.

46. מכאן ניתן לחדד את טענות מר רחמים הנדרשות לצורך הדיון בתיק זה ואשר עולות מכתב התביעה, ולנקות את הסעיפים הרבים בכתב התביעה, המלינים אמנם על התנהלות הגב' חסון או רשת, אבל אינם רלוונטיים לעילות מכוח חוק איסור לשון הרע.

47. חידוד זה מוביל למסקנה כי תביעת מר רחמים כנגד הנתבעות 1 ו-2, כלומר כנגד הגב' חסון ורשת, מתמקדת בשלושה נושאים אשר לטענת מר רחמים מהווים לשון הרע כנגדו:

הראשון, כי מר רחמים השתלט על חייה של הגב' שפיץ ז"ל.

השני, כי מר רחמים העביר בציניות את כול רכושה של הגב' שפיץ על שמו.

והשלישי, כי מר רחמים התעלל בגב' שפיץ.

48. מכאן, בפסק דין זה, אבחן את שלושת הנושאים הללו, ביחס לגב' חסון ולרשת.

הפרסומים של הנתבע 3 - מר כהן

49. אציין כי בדומה לכתב התביעה ביחס לנתבעות 1 ו-2 התביעה מכילה מלל רב לגבי מעשיו של מר כהן, וכוללת נספחים רבים שהינם פוסטים שלכאורה פרסם הנתבע 3 בגנות מר רחמים. אולם, התביעה כמעט ואינה כוללת אמירות מפורשות בגין אילו פרסומים של הנתבע 3 מוגשת התביעה.

אזכיר כי בהתאם להלכות המפורשות בנושא, אין די באמירות כגון "דויד שיקר במצח נחושה", או כגון "דויד פרסם פוסטים משמיצים" כנגד מר רחמים, אלא היה על התובע לציין בכתב התביעה את המילים המשמיצות באופן מפורש וברור.

עם זאת, בסעיף 64 לכתב התביעה, נטען לגבי אמירות ספציפיות של מר כהן, בין היתר:

כי מר רחמים "מנצל את רותי הבודדה"; "מבודד את הגב' שפיץ מהעולם"; "כופה עצמו על רותי"; "כולא אותה בביתה שלה" וכן כי השתלט על נכסיה.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

50. במסגרת כתב התביעה המתוקן הוסיף התובע פרסומים רבים ונוספים של הנתבע 3 כנגד מר רחמים, כאשר הפרסומים החריפים ביותר הינם אלו המאשימים את מר רחמים כי קיים יחסי מין עם הגב' שפיץ ללא רצונה, כלומר פרסומים אשר מאשימים את מר רחמים באונס של הגב' שפיץ.
51. כלומר, דברי לשון הרע המיוחסים בכתב התביעה למר כהן הינם באותם שלושת המישורים הקיימים גם בכתבות הנתבעים 1-2: השתלטות מר רחמים על חייה של הגב' שפיץ, העברת רכוש הגב' שפיץ למר רחמים והתעללות של התובע בגב' שפיץ. ראוי לציין כי הנתבע 3 בפרסומים אינו טוען להתעללות סתם, אלא להתעללות מינית ממש.

הפרסומים הנטענים של הנתבעת 4 - הגב' יצחקי

52. בעניין הגב' יצחקי, בדומה ליתר הנתבעים, מפרט התובע באריכות את מעשיה של הגב' יצחקי בהקשר למר רחמים בסעיפים 77 עד 90 לכתב התביעה, אולם בעניין המהותי לעילת התביעה, דברי לשון הרע המיוחסים לנתבעת 4, מפרט התובע אמירות בודדות בלבד וזאת בסעיף 90 לכתב התביעה.
53. בכל מקרה, בסעיף 90 לכתב התביעה, מייחס התובע לגב' יצחקי את האמירות הבאות: **"...היא קראה לו לתקן חשמל כשהייתה לה בעיה, תקלה בחשמל והוא ישב לה על הוורידים"**, וכן ביחס לדירתה של הגב' שפיץ - **"בטח בטאבו על שמו, כאילו במתנה. הוא אפילו לא שילם מיסים על זה"**.

הפרסומים הנטענים של הנתבעת 5 - הגב' שועה

54. בעניין הנתבעת 5, הגב' שועה, מצייין התובע באופן מפורש וברור את הפירסומים המיוחסים לה והמהווים לשיטתו של התובע לשון הרע כנגדו, כדלקמן:
- "הרי היא מאויימת, הוא שולט בה, היא לא יכולה לעשות שום דבר"; " ... היא אמרה שהוא מקיים איתה יחסי מין, הרימה לי את החולצה שלה, הראתה לי את הגוף שלה" וכן "כדי לשלוט בה הוא עושה את זה בצורה כזאת"**.
55. כמו כן, בכתב התביעה המתוקן הוסיף מר רחמים טענה כנגד הגב' שועה, וזאת לאור פרסומים אשר כללה זו בתצהיר שהגישה בעניין הליך לצו מכוח חוק למניעת הטרדה מאיימת, ובעניין דברי לשון הרע שנכתבו בתצהיר זה, לטענת מר רחמים.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

56. כלומר, גם דברי הגב' שועה, הנתבעת 5, אשר לטענת מר רחמים יש בהם משום לשון הרע כנגדו, מתייחסים לאותם מישורים להם טען התובע כנגד הנתבעות 1 ו-2, המישור של השתלטות מר רחמים על חייה של הגב' שפיץ והמישור של ההתעללות של מר רחמים בגב' שפיץ.

57. אציין, כי התובע אינו טוען בכתב התביעה המקורי וגם לא בכתב התביעה המתוקן ביחס לנתבעת 5, כי הנתבעת 5 פרסמה כי התובע קיים עם גב' שפיץ יחסי מין **בניגוד לרצונה** של הגב' שפיץ, אלא רק כי קיים עימה יחסי מין, ר' סעיף 98 לכתב התביעה המקורי וסעיף 12 לכתב התביעה המתוקן.

אציין כי במסגרת כתב התביעה המתוקן צרף התובע תצהיר של הנתבעת 5 שניתן במסגרת הליך משפטי מכוח חוק מניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב – 2001, כאשר במסגרת התצהיר מציינת הנתבעת 5, הגב' שועה, גם את הטענה של קיום יחסי מין בכפיה.

אלא, שלא ברור מכתב התביעה האם התביעה מוגשת גם בגין לשון הרע הנטענת בתצהיר זה. בכל מקרה, אף אם הייתה נטענת טענת לשון הרע ביחס לתצהיר האמור, הרי קיימת לנתבעת 5, ביחס לפרסום בתצהיר זה, חסינות מכוח סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע, וזאת כאשר אין חולק כי התצהיר הוגש במסגרת הליך משפטי.

58. מכאן, סיכום ביניים של פרסומי לשון הרע המיוחסים לנתבעים בכתב התביעה, מגלה כי התובע מתייחס לשלושה סוגים של פרסומי לשון הרע כנגדו, החוזרים בדרך זו או אחרת לגבי כלל הנתבעים:

א. מר רחמים העביר בציניות את כל רכושה של הגב' שפיץ על שמו.

ב. מר רחמים השתלט על חייה של הגב' שפיץ.

ג. מר רחמים התעלל בגב' שפיץ, כאשר כלפיי מר כהן בלבד מר רחמים אף מייחס לו פרסומים בדבר התעללות מינית, לרבות יחסי מין בכפיה.

59. מכאן בהקשר של תביעת מר רחמים, אדון בשלושת המישורים הללו.

האם הפרסומים מהווים לשון הרע?

60. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע קובע מהו "לשון הרע":

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול-

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
(3) לפגוע באדם במשרתו, אם במשרה ציבורית ואם במשרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או מקצועו;
(4) לבזות אדם בשל גזעו, בשל מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;"
61. המבחן לקיומו של לשון הרע הוא מבחן אובייקטיבי, כך שעל בית המשפט לבחון איזו משמעות היה מייחס אדם סביר לפרסום שנעשה. מכאן, אין צורך כי האדם יושפל או יבוזה בפועל, אלא די בכך שהפרסום היה עלול להביא לתוצאה שכזו. יחד עם זאת, מישור הפגיעה הסובייקטיבי יכול להוות אינדיקציה של ממש לקביעת פגיעה במישור האובייקטיבי, ר' רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר [פורסם במאגר נבו] (12.11.2016).
62. במקרה שלפניי אין עוררין כי לגבי הנתבעות 1 ו-2, הנתבע 3 והנתבעת 5, וזאת בשלושת המישורים המפורטים לעיל, מדובר בלשון הרע, ואבאר:
- הפרסום כי מר רחמים השתלט על חייה של הגב' שפיץ, הן באופן כללי והן בקונוטציה בה נאמרו הדברים, מהווה פרסום שיש בו להשפיל ולבזות את מר רחמים. באופן דומה הפרסום, כי מר רחמים העביר את כל רכושה של הגב' שפיץ אליו יש בו בכדי לפגוע ולהשפיל את התובע. הפרסום כי מר רחמים התעלל בגב' שפיץ, לרבות התעללות מינית, הוא כמובן הפרסום החמור ביותר, ומדובר בלשון הרע בדרגה גבוהה.
63. לפיכך, אני סבור כי בעניין הנתבעים הללו, הוכח יסוד לשון הרע בפרסומים.
64. לעומת זאת, אני סבור כי בדברי הנתבעת 4, כפי שאלה נטענים בכתב התביעה, יש משום לשון הרע כנגד מר רחמים, ואבאר:
65. כאמור, התובע מייחס בכתב התביעה שתי אמירות לגב' יצחקי: "היא קראה לו לתקן חשמל כשהייתה לה בעיה, תקלה בחשמל והוא ישב לה על הוורידים", וכן "בטח בטאבו על שמו, כאילו במתנה. הוא אפילו לא שילם מיסים על זה".
66. לגבי תיקון החשמל, הרי ברור כי אין מדובר בלשון הרע ואין בה בכדי לפגוע, להשפיל או לבזות את מר רחמים.
- אני סבור כי גם האמירה כי הוא "ישב לה על הוורידים" אין בה די על מנת להוות לשון הרע. אכן, האמירה כי פלוני 'ישב' על הורידים של אלמוני אינה אמירה חיובית, ובוודאי יש בה קונוטציה שלילית, אולם לא כל אמירה עם קונוטציה שלילית מהווה לשון הרע.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

- החוק, כפי שציטטתי לעיל, דורש כי הפרסום ישפיל או יבזה את הנפגע, או שיפגע קונקרטי בנפגע, למשל במשרתו או במשלח ידו. לטעמי, אין באמירה של הנתבעת 4 משום השפלה או ביזוי של התובע ואין בה פגיעה במשרתו או במשלח ידו. יוטעם, בניגוד ליתר הנתבעים, אשר פרסמו כי התובע "השתלט" על חייה של הגב' שפיץ, האמירה של הנתבעת 4 מתונה הרבה יותר.
67. בעניין האמירה כי התובע העביר את הדירה על שמו בטאבו במתנה ללא תשלום מיסים, הרי לא מצאתי בכך משום ביזוי או השפלה של התובע. אציין כי מבחינה אובייקטיבית, טענה כי פלוני העביר דירה שקיבל במתנה על שמו בלישכת רישום המקרקעין אינה משפילה או מבזה אותו.
68. לא מצאתי גם כי העובדה שהנתבעת 4 ציינה כי העברה נעשתה "ללא מיסים" יש בה להשפיל או לבזות את התובע. הנתבעת 4 לא טענה כי מר רחמים, התובע, התחמק מלשלם מיסים שלא כדין, או כי רימה את שלטונות המס. ואף הצופה הסביר בכתבה קושר את אי תשלום המיסים לכך שהדירה הועברה במתנה ולא להתחמקות ממס של מר רחמים. אציין כי מחשבה נפוצה בקרב הציבור היא כי העברת דירה במתנה אינה כרוכה בתשלום מס.
- אכן, המציאות היא כמובן שונה, ובהתאם לחוקי מיסוי המקרקעין בישראל גם העברת דירה ללא תמורה מחייבת בתשלום מס רכישה (מופחת במקרים מסויימים), אולם בהחלט ניתן לקשור את אמירת הנתבעת 4, הגב' יצחקי, בנושא המיסים לעובדה שהדירה הועברה במתנה, ואין בה האשמת התובע בתרמית מס.
69. לאור האמור לעיל, על אף שאמירות הנתבעת 4 כי מר רחמים יישב על הוורידים של גב' שפיץ וכי העביר על שמו את דירתה בטאבו, ללא ששילם על כך מיסים, מהוות ביקורת ממשית על מר רחמים, הם אינן מהוות, לטעמי, פגיעה אובייקטיבית ברמה הנדרשת על פי חוק איסור לשון הרע, ועל ידי הפסיקה בנושא, על מנת לכוון עולת לשון הרע.
70. לאור האמור לעיל, ניתן לדחות את התביעה כנגד הנתבעת 4 כבר בשלב זה. למען שלמות התמונה אציין כי בכל מקרה, ולשם הזהירות, אני סבור כי לנתבעת 4 עומדת הגנת אמת בפרסום לגבי אמירות אלו, והכל כפי שיפורט בהמשך.
71. לעניין פרסומי הנתבעת 5, הרי לגביהם קיימת לשון הרע בשלושת המישורים שסקרתי לעיל, כאשר זו אינה מסתפקת בטענה כי מר רחמים השתלט על רכושה או חייה של הגב' שפיץ, אלא טוענת בנוסף כי מר רחמים התעלל בגב' שפיץ.
72. אציין כי ביחס לכלל הפרסומים של כלל הנתבעים, אין חולק כי אלו בוצעו לאדם נוסף מלבד התובע.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

73. מכאן, לאור כך שקבעתי כי הפרסומים הינם פרסומי לשון הרע שפורסמו לאדם מלבד התובע, יש לבחון, האם לנתבעים, או לנתבע שכנגד קיימת חסינות או הגנה מכוח הדין.
74. אציין כי הנתבעים 1-4 בתביעת מר רחמים, כמו גם מר רחמים בתביעת מר כהן, לא טענו לחסינות מכוח סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע, ולכן אבחן לגביהם את הגנת האמת בפרסום מכוח סעיף 14, ובמידת הצורך את הגנת תום הלב מכוח סעיף 15.
75. לגבי הנתבעת 5, כפי שצינתי לעיל, לא ברור האם התביעה כוללת את הפרסומים של נתבעת זו במסגרת התצהיר שהוגש על ידה בהליך של צו למניעת הטרדה מאיימת. אולם, בכל מקרה, קיימת חסינות לגבי כל הכתוב בתצהיר וזאת לאור החסינות הקיימת מכוח סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע, והיותה של חסינות זו מוחלטת בהתאם לפסיקה. עוד על החסינות על דברים שנאמרו במסגרת הליך משפטי, לרבות במסגרת תצהיר שהוגש לבית המשפט, ר' רע"א 1104/07 חיר נ' גיל [פורסם בנבו] (19.8.2009).
76. מכאן יש לדחות את טענות מר רחמים כנגד הנתבעת 5 שעניינן פרסומים במסגרת התצהיר שהוגש לבית המשפט.

סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע - הגנת אמת בפרסום

כללי - המסגרת הנורמטיבית

77. הטענה המרכזית של הנתבעים במקרה שלפני הינה, כי עומדת להם הגנת האמת בפרסום המבוססת על סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע.
78. הגנת האמת בפרסום מחייבת את הנתבעים להוכיח שני תנאים מצטברים: (1) כי הפרסום היה אמת (2) כי היה בו עניין לציבור.
79. עוד בחלק הכללי אציין, כי הפסיקה קבעה כי לצורך הגנת אמת דיברתי אין לדרוש זהות מוחלטת בין הפרסום לבין המציאות העובדתית, ודי בכך שהפרסום ומשמעותו משקף את עיקרי הדברים שאירעו במציאות, ולעניין זה ר' א' שנהר, 'דיני לשון הרע', ע' 221:

"לצורך בחינת השאלה האם חלה הגנת אמת דיברתי על פרסום מסוים, יערוך בית-המשפט השוואה בין העובדות העולות מהפרסום, כפי שזה מתפרש על פי כללי הפרשנות, לבין המציאות העובדתית במועד הפרסום. ההגנה תעמוד למפרסם כאשר קיימת "זהות" בין המציאות האובייקטיבית לבין תיאורה בפרסום, וזאת, כמובן, בהנחה שהיה בפרסום "עניין ציבורי".

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

אולם הזהות שבה מדובר אינה חייבת להיות מוחלטת (אם בכלל תיתכן זהות מוחלטת בין מציאות עובדתית לתיאור מילולי): לצורך החלת הגנת אמת דיברתי די בכך שהמשמעות והתוכן הכללי של הפרסום תואמים את המציאות, שכן מתן המשקל הראוי לחופש הביטוי מחייב שלא לדקדק בציציותיו של הפרסום הפוגע. (הדגשה לא במקור – ג.ה.).

עוד לעניין הדרישה כי המשמעות הכללית תהיה תואמת את המציאות, ר' ע"א (מחוזי ת"א) 29415-06-12 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' עודד קאשי [פורסם בנבו] (22.01.2014).

80. כאמור לעיל, הפרסומים, נשוא הליך זה, ביחס למר רחמים הינם בשלושה מישורים: הפרסום כי מר רחמים השתלט על חיי הגב' שפיץ, הפרסום כי מר רחמים העביר על שמו את כלל רכושה של הגב' שפיץ, והפרסום כי מר רחמים התעלל בגב' שפיץ.

אציין כי לגבי מר כהן, הנתבע 3 והגב' שועה, הנתבעת 5, יש ניואנסים נוספים הנוגעים להתעללות המיניית המיוחסת למר רחמים, ואדון בהם בנוסף.

81. אבחן לגבי כל אחד משלושת המישורים, האם עומדת לנתבעים הגנת האמת בפרסום.

תיק הרווחה כראייה מרכזית בתיק

82. בטרם אנתח את טענת האמת בפרסום במישורים השונים, מצאתי נכון לדון בנושא ראייתי כללי אשר יש בו חשיבות לכלל המישורים. כאמור לעיל, בתיק זה הוגשו ראיות רבות על ידי הצדדים, וכן נערכו חקירות ממושכות, אשר כמובן בית המשפט ייתן להן את המשקל הראוי. עם זאת, לטעמי יש מקום לתת משקל מהותי לתיק הרווחה שהוגש במלואו, וזאת כאשר קיימים לתיק זה שלושה יתרונות ראייתיים מובהקים.

היתרון הראשון, ההתרשמות של העובדות והעובדים הסוציאליים אינה מוטה ואינה מושפעת מאינטרסים של הצדדים בתיק זה. בניגוד לעדויות מטעם הצדדים, אשר מן הסתם משקפות את האינטרס של אותו הצד, או לכל הפחות את האמת כפי שהוא ראה אותה, הרי תיק הרווחה משקף ראייה אובייקטיבית של גורמי המקצוע, אשר אין להם כל אינטרס בהליך שלפניי.

היתרון השני הינו, כי מדובר בהתרשמות ודיווחים שנעשו לאורך השנים ובזמן אמת. כלומר, אין מדובר בעד המעיד היום על אירועים שאירעו בעבר, אלא על דוחות שנכתבו בזמן אמת ממש, במהלך הביקור או מיד לאחריו.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

היתרון השלישי, מדובר בדוחות שנכתבו על ידי בעלי מקצוע בתחום. אין מדובר בהתרשמות של הדיוטות מהגבי שפיץ ומהקשר שלה עם מר רחמים, אלא של עובדים סוציאליים אשר זו התמחותם וזה מקצועם, וחזקה כי התיאור שלהם הינו מבוסס וראוי.

83. עוד אציין בהקשר זה, כי הצדדים **הסכימו** להגשת תיק הרווחה במלואו, כך שזה יהווה ראיה בתיק זה, ואיש מהצדדים לא ביקש לחקור את העובדים הסוציאליים אשר הדיווחים מפרי עטם נמצאים בתיק. הסכמה זו של הצדדים להגשת התיק מאפשרת לקבל את הדוחות כראיה למרות שהם מהווים לעתים עדות שמיעה. זאת ועוד, הוויתור **המודע** של הצדדים על חקירת עובדים סוציאליים אלו, מחזקת את האמור בדוחות מטעמם.

84. לפיכך, בנקודות מחלוקת מהותיות בחרתי לתת משקל של ממש לדוחות ולמסמכים מתיק הרווחה.

המישור הראשון - מר רחמים השתלט על רכושה של הגב' שפיץ

85. נדבך מרכזי בכתבות שפורסמו וכן בדברי מר כהן נוגע לעובדה, כי מר רחמים השתלט על רכושה של הגב' שפיץ. אציין כי ההקשר של ההשתלטות של מר רחמים על רכוש הגב' שפיץ בכתבה הינו הקשר **שלילי**, המציג את מר רחמים כמי שההשתלטות על רכושה של הגב' שפיץ היה המניע המרכזי במערכת היחסים שלו עם הגב' שפיץ.

86. אני סבור כי הנתבעים **הוכיחו** כי מדובר בפרסום שהינו אמת, הן לגבי עצם ההשתלטות על הרכוש והן לגבי הפרשנות השלילית של השתלטות זו, ואנמק:

87. למעשה עובדת ההשתלטות של מר רחמים על כל רכושה של הגב' שפיץ, כלל אינה שנויה במחלוקת וזאת כאשר מר רחמים עצמו בתצהירו מציין כי רכושה של הגב' שפיץ עבר אליו באופן מלא.

88. כך, בשנת 2012, חמש שנים בלבד לאחר ההיכרות ביניהם, העביר מר רחמים את **מלוא** הזכויות בדירה של הגב' שפיץ על שמו. יוטעם, אין מדובר בהעברת הזכויות במחצית הדירה, אלא בהעברת מלוא זכויות הבעלות בדירה על שמו. לעניין זה ר' סעיף 12 לתצהיר מר רחמים עצמו.

89. גם לגבי חשבונות הבנק, מציין מר רחמים בכתב התביעה, וכן בסעיף 12 לתצהירו, כי ניתנה לו שליטה מלאה על כל חשבונות הבנק של הגב' שפיץ.

וכן ר' דבריו של מר רחמים בחקירתו הנגדית (עמ' 176 מיום 24.5.2021):

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

- ש"ש:** ותאשר לי, שלפני שיזור הכתבות, הבעלות בדירה של רותי הועברה על שמך. נכון?
ת: לפני? כן.
ש: וזה היה כמתנה ללא תמורה. נכון?
ת: נכון.
ש: והדירה, היא הייתה רשומה מאה אחוז על שמך.
ת: הייתה רשומה מאה אחוז על שמה, והיא העבירה אותי מאה אחוז על שמי.
ש: כן. וגם, היתה לך גישה חופשית לחשבון הבנק שלה.
ת: כן."
90. אציין כי מר רחמים אף הודה כי בדק האם לגבי שפיץ חשבונות בנק בארה"ב (עמ' 237 לפרוטוקול הדין מיום 24.5.2021):
- ת"ש:** רותי ביקשה ממני לבדוק אם יש חשבונות, ועד כמה שידוע שאין. אבל היא ביקשה שאני אבדוק, אז אני ביקשתי ממנה שהיא תבדוק.
ש: אז אתה כן בדקת או לא בדקת?
ת: בדקתי. אבל לא היה שום דבר."
91. מר רחמים מודה בנוסף בחקירתו הנגדית כי קיבל מהגב' שפיץ את הדירה במלואה, 1,000,000 ₪ מחשבון הבנק של הגב' שפיץ וכן עשרות אלפי ₪ במהלך השנים (ר' עמ' 92 לפרוטוקול הדין מיום 7.6.2021):
- ש"ש:** ...עכשיו תגיד לי משהו, חוץ מ, ה-1,000,000 ₪ שאמרת זה מזומנים פלוס החשבון בנק? או שזה רק חשבון בנק?
ת: מזומנים, היא נתנה לי גם מזומנים. היה לה גם מזומנים בבית.
ש: כמה, כמה היא נתנה לך במזומנים?
ת: אני לא ספרתי.
ש: מה? עשרות אלפים?
ת: כל פעם, כל פעם.
ש: מה? עשרות אלפים?
ת: כל פעם היא הייתה נותנת לי מזומנים.
ש: אלפי שקלים, נכון?
ת: הרבה. כן."
92. אציין כי הבאתי רק את תמצית הציטוטים בנושא זה, אולם מהחקירה הנגדית ברור כי מר רחמים אכן קיבל לידי, זמן קצר יחסית לאחר תחילת הקשר, את **מלוא** הרכוש של הגב' שפיץ, הן הדירה והן כלל הכספים.
93. מכאן, ברור כי ההשתלטות של מר רחמים על רכושה של הגב' שפיץ הוכחה. עם זאת, כאמור לעיל, השתלטות זו אינה מוזכרת בפרסומים באופן חיובי או ניטרלי, אלא כדבר **שלילי**, כאשר נאמר, או לכל הפחות נרמז, כי למר רחמים הייתה מטרה כלכלית בקשר עם הגב' שפיץ. אני סבור כי הנתבעים הוכיחו, כי אחד המניעים המרכזיים, אם לא היחיד, של מר רחמים בקשר עם הגב' שפיץ היה השתלטות על רכושה של זו, ואבאר:

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

94. בשלב ראשון אבהיר, כי לטעמי בעניין זה העובדות שאינן שנויות במחלוקת מדברות בעד עצמן. מר רחמים, לאחר חמש שנות זוגיות בלבד, מעביר על שמו את הדירה של הגב' שפיץ. אכן, קיים מנהג כי בני זוג אשר ממסדים קשר, בשלב כלשהו חולקים את הרכוש, ויש כאלו שחולקים גם את הרכוש שהיה שייך לכל אחד מבני הזוג טרם הנישואין.

אולם, אין כמעט תקדים במסגרת יחסי זוגיות, כי לאחר חמש שנים בלבד, יעביר אחד מבני הזוג את הנכס המרכזי שלו, דירת המגורים, לבן הזוג האחר באופן מלא. ניתן, אולי, להבין העברת מחצית מהדירה לבן הזוג, וזאת כאשר שני בני הזוג מתגוררים בה, אולם העברת כלל הזכויות בדירה לבן הזוג האחר הינה נדירה.

ואם כך הם פני הדברים בבני זוג השווים בכוחם היחסי, הרי במקרה שלפניי כאשר הדירה עוברת מהצד החלש לצד החזק, הרי יש להעברה קונוטציה שלילית.

נזכור, אין מחלוקת כי מדובר במערכת יחסים בין מר רחמים, גבר בן כ- 50 בשיא כוחו, יליד המקום ודובר השפה העברית, לגב' שפיץ, אשר הינה ניצולת שואה, סובלת מליקוי שמיעה משמעותי, אינה דוברת עברית, ובוודאי אינה קוראת עברית. עוד אזכיר, כי גב' שפיץ הייתה בת קרוב ל- 90 כאשר העבירה את דירת המגורים שלה למר רחמים.

לכן, כאשר אישה בת 90, ערירית, כמעט חרשת, שאינה דוברת עברית, מעבירה את מלוא הזכויות בדירת המגורים שלה עצמה, לגבר בן 50, בריא ודובר עברית, הרי פרשנות סבירה להעברה שכזו הינה, כי מדובר בהעברה שאינה מרצונה המלא והחופשי של הגב' שפיץ, ואף אם מבחינה משפטית פורמאלית העברה תקפה ולא נפל פגם בכשרות המשפטית של הגב' שפיץ, הרי ניתן לייחס להעברה שכזו קונוטציה שלילית.

95. זאת ועוד, אילו הייתה אמת בגרסת מר רחמים, כי הוא ניהל יחסים זוגיים רגילים עם הגב' שפיץ מכוחה של אהבה וידידות בלבד, אז נשאלת השאלה מה אץ לו הזמן למהר ולהעביר את מלוא רכושה של חברתו ואהובתו על שמו וזאת לאחר זמן קצר יחסית של היכרות?

מר רחמים אשר מודה לסימני השאלה הללו על התנהגותו, מנסה להסביר את המתנה הנדיבה הזאת שקיבל מהגב' שפיץ בסעיף 12 לתצהירו:

"היה חשוב לרותי (הגב' שפיץ – ג.ה.) שכל מה שיש לה בחייה, יעבור אליי
לאחר לכתה ולא לאוצר המדינה" (הדגשה שלי – ג.ה.).

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

96. כמובן, שהצהרה זו של מר רחמים, אינה מהווה הסבר מדוע מיהר להעביר את הדירה על שמו, זמן רב טרם לכתה של הגב' שפיץ לעולמה. כלומר, אילו אכן הייתה הגב' שפיץ צלולה כפי שטוען התובע שהייתה, הרי רצונה היה, כפי שמצהיר מר רחמים עצמו, שרכושה יעבור אל מר רחמים, לאחר אריכות ימיה, ולא באופן מידי.

לא למותר לציין, כי הוראות רכושיות המתייחסות לתקופה שלאחר המוות יש לעשות בצוואה, ואכן גב' שפיץ חתמה על צוואה במסגרתה היא מורישה את כל רכושה לתובע.

97. מכאן, הניגוד בין אמירת הגב' שפיץ שהיא רוצה להעביר את רכושה למר רחמים רק לאחר מותה, וחתימתה על צוואה ברוח זו, לבין המהירות בה מועבר כלל רכושה של הגב' שפיץ למר רחמים, בעודה בחיים, שנים רבות טרם זו הלכה לעולמה, מעורר ספק לגבי תום הלב של מר רחמים בקשר עם הגב' שפיץ. בכל מקרה, אף אם אין מדובר בחוסר תום לב, ברור כי קיים מניע כלכלי מובהק למר רחמים בקשר עם הגב' שפיץ. הגוון הכלכלי בכוונות מר רחמים ביחס לגב' שפיץ בא לידי ביטוי הוגן בפרסומים נשוא תיק זה.

98. אולם, לא רק עצם עובדת העברת כלל הרכוש של הגב' שפיץ למר רחמים מטיל צל כבד על מניעיו של התובע, אלא שקיימות ראיות חיצוניות לכך שלמר רחמים, אף אם קיים קשר אוהב וחברי עם הגב' שפיץ, היה חשוב מאוד בנוסף כי רכושה של הגב' שפיץ יעבור על שמו.

99. בנושא זה הוצגו התכתבויות בין מר רחמים לבין מר כהן, התכתבויות מהן ניתן ללמוד באופן ברור על החשיבות שייחס מר רחמים להעברת הדירה והכספים בחשבונות הבנק של גב' שפיץ אליו, חשיבות שהמניע שלהן אינו דאגה כנה לגבי שפיץ, או לכל הפחות, לא רק דאגה שכזו.

ואסקור בקצרה:

100. כך, למשל, כתוב מר רחמים למר כהן בשנת 2016 (נספח 5 לתצהיר כהן), בשורה של הודעות:

"אני רוצה לקחת אותה עכשיו לבנק"

"אז תביא לי את ההוא שיכתוב לה"

"אשלם מה שצריך"

"תביא לי"

"מה עושים?"

"תגיד אעשה"

כלומר, מההתכתבות עולה כי מר רחמים נחוש להעביר את הכסף בחשבונות הבנק של הגב' שפיץ על שמו.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

101. גם הטענה של מר רחמים כי עשה הכול רק מאהבה, נסתרת על ידי הודעות שלו עצמו, ר' נספח 6 לתצהירה של הגב' חסון, למשל:

"בוקר טוב וחודש טוב.

בשורות טובות

אני עדיין בבית.

הבאתי לה תרופות. מנקה לה. עושה לה עכשיו שניצל

בקיצור משרת שלה"

וכן:

"היא חושבת שקנתה אותי ואין לי ברירה"

102. שוב אנו רואים, כי השיקול הכלכלי הוא שיקול דומיננטי של מר רחמים במערכת היחסים עם הגב' שפיץ, כך שמר רחמים מתוודה בפני מר כהן, כי אין מדובר בפעולות הנעשות רק מאהבה ומחברות, אלא גם מתוך הבנה כי פעולות אלו שלו מגלמות תגמול כספי נדיב.

103. למען שלמות התמונה אציין כי האינטרס הכלכלי, כאינטרס מהותי של מר רחמים עולה גם מתיק הרווחה.

כך, למשל, בדוח עו"ס מבית החולים "לניאדו" שמצוי בתיק מיום 1.9.2016, נכתב:

"לאור שיחותי עם החולה והתרשמות הצוות עולה חשש לניצול כלכלי של

הידיד של החולה (מר רחמים - ג.ה.)."

אציין כי אמנם מדובר על "חשש" בלבד, אלא שכך מוצגים הדברים גם בכתבה ובפרסומים.

כמו כן, בסיכום דיון רב משתתפים במחלקת הרווחה בעיריית נתניה מיום 31.12.2018, נכתב:

"אנחנו חושדים שיוסף מתלהב מהכסף ולא ממשהו אחר אבל אנחנו עוסקים

בקשישה, שתקבל שירות טוב, אנו לא עוסקים בצדק עולמי"

104. אמירה זו מתיק הרווחה, משקפת בצורה נאה גם את התרשמות בית משפט זה מהראיות כפי שהוצגו בהליך, כאשר מצד אחד, מר רחמים מתייחס באופן הוגן לגב' שפיץ (ועל כך ארחיב בפרק הרלוונטי), אולם, ומהצד השני, עושה זאת ממניעים כלכליים מובהקים.

כך, מצד אחד, הגב' שפיץ מקבלת "שירות" טוב ממר רחמים, לרבות הפגת בדידותה, אולם מצד שני, מר רחמים אינו עושה זאת לשם שמיים, או מיחסי אהבה, אלא ממניע כלכלי מובהק.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

105. אציין כי בתיק הרווחה קיימות עוד אינדיקציות לכך כי מר רחמים השתלט על רכושה של הגב' שפיץ, ר', למשל, הודעת דוא"ל מיום 5.10.2018 ששלחה האחות רעיה קרני - מ"מטב נתניה" אל העו"סית אתי עמיאל ממחלקת הרווחה של עיריית נתניה בה היא מדווחת לה, על כך שזו שוחחה עם גב' אורלי רוקח שהייתה מטפלת של הגב' שפיץ, וזו דיווחה כי גב' שפיץ התלוננה כי "אין לה כסף וכי פנקס הצ'קים נעלם" וכן: "לדבריה יוסף השותף בדירתה לא נותן לה כסף".

וכן ר' פנית עובדת סוציאלית בשם טלי בורנגסקי מיום 28.4.2015 המדברת על חשש לניצול כלכלי.

106. לאור האמור והמנומק לעיל, אני סבור כי הנתבעים עמדו בנטל להוכיח כי מר רחמים השתלט על רכוש הגב' שפיץ ז"ל. כך הוכח, כי אין מדובר בהליך העברת רכוש או ירושה רגילים בין בני זוג וכך הוכח כי מר רחמים פעל מתוך מניע כלכלי, מרכזי ומהותי בקשר עם הגב' שפיץ.

המישור השני - מר רחמים השתלט על חייה של הגב' שפיץ

107. כאמור לעיל, המישור השני בדברי לשון הרע, מישור אשר עובר כחוט השני בכלל הפרסומים הינו, כי מר רחמים השתלט על חייה של הגב' שפיץ, ניסה לבודד אותה מן העולם ומנע ממנה מגע עם אחרים.

108. אני סבור כי גם בעניין זה הוכיחו הנתבעים את הגנת האמת בפרסום, ואנמק:

109. בעניין זה של השתלטות מר רחמים על חייה של הגב' שפיץ, קיימים מצד אחד שורה של עדים אשר העידו מטעמו של מר רחמים וציינו כי הגב' שפיץ שמרה על חיים עצמאיים, ובפרט על קשר עם חברים ועם פעילות מחוץ לבית גם בתקופת הזוגיות עם מר רחמים.

לעומת זאת, ומהצד שני, הנתבעים הציגו עדויות, וכן ראיות נוספות, מהן עולה כי מר רחמים השתלט על חייה של הגב' שפיץ ועל סדר יומה וביקש לבודד את הגב' שפיץ ולמנוע ממה מגע עם אנשים אחרים או פעילות מחוץ לבית.

ניתוח העדויות והראיות מוביל למסקנה, כי טענות עדי רחמים בדבר הקשר של הגב' שפיץ עם חברים ועם העולם החיצון ייתכן והיה נכון לתחילת היחסים בינה לבין מר רחמים, אולם, כפי שעולה מחומר הראיות, בשלב כלשהו, וברבות השנים, מר רחמים אכן השתלט על חייה של הגב' שפיץ ופעל באופן מובהק למנוע מהגב' שפיץ מגע עם אנשים נוספים, ואפרט:

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

110. כפי שציינתי בפתיח, לטעמי יש לתת משמעות ראייתית מהותית לדוחות הסוציאליים מתיק הרווחה. במסגרת המסמכים בתיק הרווחה קיים "גיליון טיפול" העוקב אחר הטיפול של מחלקת הרווחה בגב' שפיץ, החל מחודש אפריל 2013 ועד ליום 10.5.2018. התקופה שלאחר מכן מכוסה במסמך נוסף המצוי בתיק, אשר מאורגן בצורת טבלה ומכונה "דוח משימות בפועל" כאשר הוא למעשה מסתיים סמוך לפטירתה של הגב' שפיץ.
111. עיון בשני המסמכים הללו מוביל לשתי מסקנות מהותיות לתיק שלפניי. הראשונה, נוגעת לפרק זה, והיא כי נעשו ניסיונות של מר רחמים לבודד את הגב' שפיץ. והשנייה, אשר רלוונטית למישור השלישי, מר רחמים לא התעלל בגב' שפיץ.
112. אפרט מתוך דוח הסעד את האינדיקציות המלמדות על השתלטות של מר רחמים על חייה של הגב' שפיץ.
- ב- 5.6.2013 מתקיים ביקור בית של אגף הרווחה. מביקור זה עולה כי מר רחמים אכן מטפל יפה בגב' שפיץ, כאשר הבית נקי ומסודר וכאשר הגב' שפיץ מתארת את מר רחמים כאדם חיובי וטוב אשר מסייע לה בכל צרכיה.
- עם זאת, כבר בביקור זה ניתן לראות את ניצני ההשתלטות של מר רחמים על הגב' שפיץ ורכושה. כך, למשל, כולל הדיווח את העובדה כי הגב' שפיץ נותנת כסף למר רחמים, ואף החליטה להוריש לו את הדירה לאחר מותה.
- אציין כי במועד זה, כאשר הגב' שפיץ משתפת את העובדת הסוציאלית ואומרת לה: "רות שיתפה אותי כי החליטה להוריש את הדירה ליוסי, אך ורק לאחר מאה ועשרים שנה. לשאלתי, האם נתנה לו יפוי כוח, ענתה שלא, היא לא טיפשה, למרות שהוא חוזר ומבקש", הדירה כבר רשומה על שמו של מר רחמים.
- כלומר, הגב' שפיץ סבורה שרק בעתיד תעביר את הדירה למר רחמים, בעוד שבפועל הדירה כבר לא שלה ולא על שמה.
- עוד עולה מדוח זה, כי מר רחמים אף מביא את ילדיו לדירה וזאת בניגוד לרצונה של הגב' רחמים.
- ביום 27.1.2014, שוב פוגשת העובדת הסוציאלית את הגב' שפיץ בדרך למרפאה, ומהדיווח עולה כי מר רחמים אינו נותן למפגש להתארך ומזרז את הגב' שפיץ.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

113. ביום 19.2.2014 ניתן לראות שוב את דפוס ההשתלטות של מר רחמים על חייה של הגב' שפיץ. העובדת הסוציאלית פגשה את גב' שפיץ אשר ביקשה לשוחח עימה. העו"ס זימנה את הגב' שפיץ לפגישה, אולם מר רחמים מנע זאת ממנה, וכך כותבת העו"סית:

"יוסי (מר רחמים – ג.ה.) השאיר הודעה במשיבון שרותי ביקשה למסור שלא תגיע לפגישה"

לכאורה מדובר בהודעה אחת מהיקף ראיות גדול ומשנים רבות של קשר זוגי, אבל לטעמי, כפי שהתרשמתי ממכלול הראיות, הודעה זו מגלמת בתוכה את היחס של מר רחמים לגב' שפיץ, הן בעצם זה שהוא מונע מהגב' שפיץ מפגש עם העובדת הסוציאלית, והן בכך שהוא מתיימר למסור הודעה בשמה של הגב' שפיץ.

העו"סית ממשיכה ומסבירה בדוח, כי אמרה למר רחמים כי גישה זו אינה מקובלת, אבל למרות זאת גב' שפיץ אינה מגיעה לפגישה.

114. ביום 4.3.2014 מתקיימת שיחה נוספת של העו"סית עם מר רחמים ועם הגב' שפיץ, מתיאור השיחה בדוח הטיפול עולה כי מר רחמים אינו מאפשר לגב' שפיץ לדבר ביחידות עם העו"סית ולמעשה מכתוב את השיחה ותוכנה. שוב, על אף שמדובר במקרה בודד, הרי לטעמי יש בו לשקף את תמונה הכוללת.

115. בפגישות ושיחות נוספות מיום 28.5.2014 ו-1.6.2014 עולה כי מצד אחד, הגב' שפיץ, אינה סובלת מהקשר עם מר רחמים, ואף מסבירה כי הוא מטפל בה יפה. אולם, מצד שני, עולה כי למרכיב הכלכלי, או ליתר דיוק להעברת הרכוש ממנה אל מר רחמים, יש מוטיב מרכזי ביחסים ביניהם.

116. בשיחה של העו"סית עם מר רחמים מיום 20.7.2014, עולה פעם נוספת אותו דפוס התנהגות של מר רחמים משתלט על חיי הגב' שפיץ. באותו היום הייתה אמורה להתקיים פגישה של הגב' שפיץ עם הרווחה, אולם הגב' שפיץ לא הגיעה. במקומה התקשר מר רחמים ואמר שהיא לא תבוא. מר רחמים גם הכשיל ניסיון לקבוע פגישה למועד אחר. בסוף השיחה משנה מר רחמים את הטון ואומר לעו"סית, שאין לה מה להידחף וכי הוא מטפל בכל מה שצריך. והשיחה מדברת בעד עצמה.

117. אציין כי גם בדוחות מאוחרים יותר ניתן למצוא רמזים להתנהלות זו של מר רחמים, אם כי בדוחות המאוחרים, כפי שארחיב במישור השלישי מבהירה הגב' שפיץ, כי היא נמצאת בקשר עם יוסי מרצונה וכי זה אינו מתעלל בה.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

118. תמונה דומה של השתלטות מר רחמים על חייה של הגב' שפיץ עולה גם מהתצהירים והחקירה של הנתבעת 5, הגב' איריס שועה וכן מהתצהיר והחקירה של הנתבעת 4 הגב' מלכה יצחקי.

119. הגב' איריס שועה, אשר הייתה לתקופה מסוימת מטפלת של הגב' שפיץ, מתארת בתצהירה, כי מר רחמים הוא זה שפיטר אותה, מתוך מטרה להשתלט על חייה של הגב' שפיץ. בעדותה ובתצהירה מתארת הגב' שועה אירוע בו מר רחמים חוטף מהגב' שועה את הנייד, כאשר הוא רואה אותה בקרבת הגב' שפיץ, ר' עמ' 138 - 139 לפרוטוקול הדיון מיום 28.11.2021:

"העדה, גב' שועה:
פחדתי כן דאגתי לה. אז אני הלכתי לשם וישבתי
נישקתי אותה, חיבקה אותי ושמחה ופתאום
פתאום הוא יצא מתוך החנות הוא היה שם בחנות
והוא בא כמו שור זה ממש העיף,

עו"ד ג'ורנו: כן,

העדה, גב' שועה:
העיף אותי, והתחיל לצרוח שמה, ועשה בלאגן.
רצה לקחת את הטלפון שלי, למה אני רציתי לצלם,
אמרתי לו חכה אני אצלם את הבלאגן, ולקח חטף
לי מהיד הטלפון. יש על זה אני חושבת, אם אני לא
טועה, הייתה שם המשטרה. אני לא זוכרת אם
הגשתי, אבל הייתה שם משטרה."

120. לעניין זה אציין כי תיאור זה נאמן עליי, כאשר העדה חזרה עליו בכמה הזדמנויות באופן קוהרנטי. תיאור זה גם מבסס את שיטתו של מר רחמים לבודד את הגב' שפיץ ולהשתלט על חייה.

עוד מעידה הגב' שועה על בידודה של הגב' שפיץ על ידי ניתוקה מהעולם, ר' עמ' 148, שם:

"העדה, גב' שועה: ...
ושנית, היה לה רק את הטלפון. אף אחד לא היה
לו את המספר רק הוא. והכל דרך תכתובות. אם
סיימת לעבוד, זה הייתי צריכה להתקשר אליו
לעדכן אותו, כן לרחמים. כשבאתי הייתי צריכה
לעדכן אותו, שחס וחלילה לא יהיה משהו שהוא
לא מעורב בוא. כשיצאתי הייתי צריכה הייתי
צריכה לעדכן אותו.
זה לא נראה לך משהו סביר כשמישהו ממש?
לא לא לא."

עו"ד ג'ורנו:
העדה, גב' שועה:

121. דברים ברוח דומה, שזורים לאור כל החקירה של הגב' שועה.

122. הנתבעת 4, הגב' יצחקי, מעידה אף היא על בידוד וניתוק הגב' שפיץ מהעולם, כך, למשל בסעיף 10 לתצהירה. הנתבעת 5 חוזרת על אמירות ברורות אלו גם בחקירתה, באופן עקבי ואחיד, כאשר היא מתארת את בידוד הגב' שפיץ בביתה.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

ר' בעמ' 170 לפרוטוקול, שם :

היא לא ראתה אור יום, אני אמרתי. 3 שנים לא
ראתה אור יום האישה הזאת. כלב אתה מוציא אותו
שהתעייף קצת לחזור הביתה, הוא שלוש שנים לא
הוריד אותה למטה."

"העדה, הגב' יצחקי:

ובעמ' 171 לפרוטוקול, שם :

שנייה שנייה, אני רוצה להראות לך,
אני אומרת את האמת, היא לא ראתה אור יום 3
שנים, אתה מוציא כלב,..."

"עו"ד גליק:
העדה, הגב' יצחקי:

וכן בעמ' 173 לפרוטוקול, שם :

אני אומרת דבר אחד סליחה, אני אומר דבר אחד.
היא לא טיילה ביום יום. הוא לא לקח אותה לטייל
אותה באור יום. ל"ג בעומר זה בלילה, זה לא ביום,
אז אני אמרתי שלא ראתה אור יום שלוש שנים"

"העדה, הגב' יצחקי:

ור' כלל עדותה בבית המשפט.

123. גם מר דויד כהן, הנתבע 3, מעיד באופן דומה, ר' עדותו בעמ' 55 לפרוטוקול, שם :

"אלה היו כנראה שאלה היו אם היא אמרה היא לא משקרת, אלו היו אבל
לאט-לאט הוא בידד אותה הוא ראה שזה יכול להתפשט ושהיא תדבר, כשהיא
רבה איתו על הטלפון היא לקחה, היא צילמה, הוא לקח לה את הטלפון, כתוב
את זה, (מדברים ביחד), היה לה טלפון היא לקחה את הטלפון וצילמה אותם
ולקח את טלפון והחביא. אז אין לה את הטלפון לפני שאני אספר מה אתה
עושה לי בבית."

124. ולמעשה לגבי השנתיים האחרונות, מר רחמים בעצמו מאשר זאת, ר' עמ' 176 לפרוטוקול
הדיון מיום 24.5.2021 :

"ש: כן. ותאשר לי, שבשנתיים האחרונות לחיים שלך, ככה אתה מצהיר, היא לא
יצאה מהבית.

ת: בשנתיים האחרונות?

ש: האחרונות לחייה,

ת: כן. כן. כי היה לה קשה עם הרגליים והיא לא רצתה לצאת."

125. מן האמור לעיל, ניתן ללמוד כי יש בסיס ראייתי מוצק לפרסום, כי מר רחמים השתלט על
חייה של הגב' שפיץ. בסיס ראייתי זה מקבל חיזוק מהתנהלות מר רחמים במסגרת הכתבות
עצמן וחומרי הגלם של הכתבות.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

126. אני סבור כי מעיון בחומרי הגלם של הכתבות, ובפרט מאמירות מר רחמים, משפת גופו ומהתנהלותו, ניתן ללמוד כי אין מדובר במערכת יחסים רגילה בין שני בני זוג שווים. אלא, ניתן להסיק באופן ברור וחד משמעי כי מדובר במערכת יחסים עם **פער מובהק ועמוק** בין מר רחמים לבין הגב' שפיץ, פער במסגרתו מר רחמים למעשה מנהל את חייה של הגב' שפיץ, כאשר בין היתר, הוא מכתוב לה עם מי מותר לה להיפגש, שולט על המכשיר הנייד שלה וכאמור גם שולט על רכושה באופן מלא.

127. לאור האמור לעיל, אני סבור כי הוכחה טענת האמת בפרסום ביחס להשתלטות מר רחמים על חייה של הגב' שפיץ.

המישור השלישי - מר רחמים לא התעלל בגב' שפיץ

128. כאמור לעיל, הגעתי למסקנה כי מר רחמים השתלט על רכושה של הגב' שפיץ וכי מר רחמים ניהל את חייה של הגב' שפיץ. עם זאת, אני סבור כי לגבי הרכיב השלישי בפרסומים של הנתבעים, רכיב ההתעללות, לא מצאתי כי מר רחמים התעלל בגב' שפיץ ולטעמי אין אמת בפרסום זה, ואנמק:

129. ראשית, גם בעניין זה מצאתי שיש לתת משקל לדוחות שהוצגו מתוך תיק הרווחה. עיון בדוחות אלו לאורך השנים מגלה כי לאורך כל הדוחות, אין כל ראיה להתעללות של מר רחמים בגב' שפיץ, ולמעשה, גב' שפיץ, מבהירה **מספר פעמים**, בנסיבות שונות, כי הקשר עם מר רחמים הוא מרצונה החופשי ואין כל אקט אי רצוני, בוודאי שלא אקט אלים, בקשר זה. עמדה זו של הגב' שפיץ נבחנת על ידי גורמי הסעד, מעת לעת, ומקובלת עליהם, ואפרט:

130. ביום 23.7.2014 מתקיימת פגישה של נציג הרווחה עם גב' שפיץ, כאשר מר רחמים מסיע את הגב' שפיץ לפגישה. מדיווח העו"סית על הפגישה עולה כי הגב' שפיץ דיברה באופן ברור וקוהרנטי וכי היא מבהירה שהקשר עם 'יוסי' (מר רחמים) הוא מרצונה המלא ועוד מוסיפה כי יוסי עוזר לה מאוד.

צוות הרווחה התרשם בעצמו, כי הגב' שפיץ **אינה** מעוניינת בהתערבות הרווחה וכי היא יודעת לטפל בענייניה.

131. ביום 8.6.2015 מתקיימת שיחה נוספת של עו"סית עם הגב' שפיץ בה נוכחת גם פקידת הסעד הגב' לאה יניב. הפגישה מתקיימת לאור דיווח של הנתבעת 5 כאן, הגב' שועה, על טיב היחסים בין מר רחמים לבין הגב' שפיץ ועל החשש לניצול ולהתעללות.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

צוות הרווחה מוצא כי גב' שפיץ אינה רוצה לשנות דבר, והיא אף טוענת כי 'יוסי' טוב אליה, והיא "לא רוצה לפגוע בו". עוד מתרשם הצוות כי מדובר באישה "צלולה ודעתנית".

132. ביום 16.5.2017, בעקבות דיווח כי מר רחמים ביקש לקיים יחסי מין עם הגב' שפיץ בניגוד לרצונה, מתקיים ביקור בית נוסף. במסגרת הביקור מספרת הגב' שפיץ לעו"סית על הקשר שלה עם יוסי, ומסבירה כי יש ביניהם "יחסים אינטימיים". עוד מציינת העו"סית כי הגב' שפיץ מסבירה לה כי יוסי "לא עושה לה שום דבר בכוח" והוא "אינו פוגע בה".

133. על רקע כלל הדיווחים והמפגשים, נערך ביום 7.12.2017 דיון רב משתתפים במחלקת הרווחה ביחס לגב' שפיץ. בסיומו של דיון זה מגיע צוות הרווחה למסקנה, כי הגב' שפיץ מודעת למה היא רוצה ומה היא לא רוצה, וכי "רצונה כבודה" מכאן התערבות בחייה כרגע תזיק יותר מאשר תועיל.

134. ביום 10.5.2018 מקבלת לשכת הרווחה דיווח מהנתבעת 4 כאן, וכן מהמטפלת אורלי רוקח, כי היחסים בין מר רחמים לגב' שפיץ אינם תקינים, וכי מר רחמים מנצל את הגב' שפיץ.

135. בעקבות דיווח זה יוצאות שתי עובדות סוציאליות, הגב' אסתר קיל והגב' שחר פז, מאגן הרווחה לביקור אצל הגב' שפיץ.

המסקנה של שתי העובדות הסוציאליות מהביקור הזה, ביקור מיום 15.5.2018, תואמת בקווים כללים את התרשמות בית המשפט מכלל הראיות בתיק, כאשר מצד אחד, עולה כי מר רחמים השתלט על רכושה של הגב' שפיץ, אולם, ומצד שני, אין התעללות של מר רחמים בגב' שפיץ והיחסים הם מרצונה החופשי של הגב' שפיץ.

חשוב להדגיש כי העו"סיות מציינות בדוח כי הגב' שפיץ מודעת לכך כי נתנה למר רחמים את כספה כיוון שהוא "עניי". כמו כן מציינות העו"סיות, את הדברים הבאים:

"בשיחה ניסנו מספר פעמים להבין האם חשה מנוצלת/מרומה והאם היא מעוניינת כי נתערב ונפעל על מנת לנתק את הקשר עם יוסף. לדבריה למרות שהיא אינה מרוצה מהתנהגותו כל הזמן, היא מעדיפה את הקשר הזה מאשר להיות לבד".

עוד הן מציינות כי למרות אי הנוחות של הגב' שפיץ מניהול הכספים על ידי מר רחמים: "היא עדיין המשיכה להצהיר כי זה רצונה וכי הוא בסדר וכי היא אינה נותנת לו "לדרוך עליה"."

לאור האמור לעיל, מגיעות העו"סיות למסקנה כי למרות אי הנוחות, לא ניתן להתערב ביחסים בניגוד לרצונה ולדעתה של הגב' שפיץ.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

ושוב ניתן ללמוד על מערכת היחסים בין מר רחמים לגבי שפיץ, מערכת יחסים של "תן וקח", כאשר מצד אחד מר רחמים מטפל בגבי שפיץ הקשישה בהוגנות ומפיג את בדידותה, אולם, מצד שני, לא עושה זאת לשם שמיים, אלא מתוך רווח כלכלי משמעותי.

136. ביקורים דומים שנערכים על ידי אותן עובדות סוציאליות או אחרות מעלים ממצאים דומים ואף טובים יותר מבחינת מר רחמים.

כך בביקור מיום 29.7.2018, ביקור שנערך בהפתעה, מדווחת העו"סית כי הגבי שפיץ אומרת: **"..שיוסי מטפל בה טוב. קונה לה תרופות ונמצא בקשר עם רופאת המשפחה".** ולענין האלימות: **"רות הכחישה בתוקף כל אלימות מצדו של יוסי".**

לשאלת העו"סית, האם הגבי שפיץ רוצה לשנות משהו בחייה עונה הגבי שפיץ, שהיא לא רוצה לשנות כלום.

137. ביום 12.9.2018 נערך ביקור נוסף על ידי הגבי אסתר קיל, לאור דיווח שמתקבל. תוצאות ביקור זה הינן דומות לתוצאות הביקורים הקודמים.

עוד עולה, כי העובדת הסוציאלית מדווחת כי הגבי שפיץ הייתה בטיפול של ספרית.

נתון מעניין נוסף הינו כי בביקור עולה רצונו של מר רחמים להתחתן עם הגבי שפיץ בקפריסין, כאשר הגבי שפיץ סבורה כי בגילה מדובר בדבר מגוחך. העובדת הסוציאלית משוחחת על זה עם מר רחמים והוא מסביר שאם הגבי שפיץ אינה רוצה לא תהיה חתונה.

138. מגמה דומה של יחסים מרצונה החופשי של הגבי שפיץ, ללא כל התעללות, משתקפת משורה של ביקורים שנערכים במועדים שונים על ידי עובדי רווחה שונים, כאשר המסקנה מכלל הביקורים הינה ברורה, אין כל ממצא של התעללות של מר רחמים בגבי שפיץ, כאשר גבי שפיץ מבהירה כי היחסים בינה לבין מר רחמים הינם מרצונה החופשי.

לעניין זה, ר':

ביקור מיום 8.11.2018 - במסגרתו נכתב בין היתר: **"גבי רות יושבה בפינת האוכל נקיה ומסודרת..."** וכן **"רות אמרה שרוצה להשאיר הכל כפי שהוא..."**.

ביקור מיום 2.12.2018 - במסגרתו מצד אחד, נרשם מפי הגבי שפיץ **"יוסי זה יוסי" ו-"אני לא יכולה לשנות אותו"**, אבל מצד שני נרשם **"בשבילי הוא מאוד טוב"** וכן **"אני לא מאוהבת בו, אני מחבבת אותו"**.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

ביקור מיום 19.12.2018 - ביקור שנערך לאחר שידור הכתבה ולאור חקירת המשטרה, במסגרתו מציינת הגב' שפיץ לעובדת הסוציאלית - "אמרה הוא אדם טוב ומתייחס אליה יפה" וכן "רות הדגישה מספר פעמים שהחיים שלה בסדר, יש לי אוכל, יש לי הכל, I am ok"

ביקור מיום 8.1.2019 - העובדת הסוציאלית מציינת: "רות אמרה שלא, לדבריה, יוסי עושה הכל: עוזר ברחצה, בישול, תרופות והמטפלת מנקה את הבית". ועוד: "רות חזרה מספר פעמים על כך שהיא בסדר, לא רוצה לעשות שום שינוי".

139. ביום 13.1.2019 נערך דוח סוציאלי אודות הגב' שפיץ על ידי עובדת סוציאלית מבית החולים "לניאדו" אשר מוען לעו"ס מאגף הרווחה בעיריית נתניה. במסגרת הדוח לא רק שאין כל מסקנה כי מר רחמים התעלל או מתעלל בגב' שפיץ אלא המסקנה הינה הפוכה. כך, קובעת ומסכמת העובדת הסוציאלית, הגב' איילת פולק:

"במהלך האשפוז הופיע בן הזוג בבית החולים באופן רציף, הביע דאגה לשלומה והתעניין במצבה הרפואי...." וכן קובעת זו: "כמו כן, פנה אליי מיוזמתו לצורך הסדרה של רצף הטיפול...". עוד נכתב בדוח: "הבית מתוחזק ברמה סבירה וטובה".

140. ביום 7.2.2019 יוצא דוח נוסף ומקיף יותר של עו"ס מבית החולים "לניאדו". הממצאים בדוח זה הינם דומים, כאשר ההתרשמות של העו"ס הינה כי לא רק שמר רחמים לא פוגע או מתעלל בגב' שפיץ, אלא שהוא מטפל בה באופן ראוי, כאשר העו"סית מציינת בחיוב כי מר רחמים: "נכח בבית החולים עד שעות הערב המאוחרות, היה מעורב באופן פעיל בטיפול ואף יזם פניות בענייני הטיפול הרפואי".

וכך מסכמת העו"סית את הדוח:

"מדובר בקשישה בת 94, המתגוררת עם בן זוג שנראה דואג לה ומטפל בענייניה בכל תקופת האשפוז"

141. הנה כי כן, מתיק הרווחה, כמפורט בהרחבה לעיל, מצטיירת תמונה בהירה לגבי מערכת היחסים בין מר רחמים לגב' שפיץ. מצד אחד, מערכת יחסים במסגרתה שולט מר רחמים על חיי הגב' שפיץ ועל רכושה, אולם ומצד שני, מר רחמים לא רק שאינו מתעלל בגב' שפיץ, אלא מטפל בה באופן הוגן, כאשר מערכת היחסים היא מרצונה המלא והשלם של הגב' שפיץ.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

142. תמונה דומה עולה גם מעדות עדי התביעה הרבים שהעידו לפניי. ר' לענין זה תצהירה של הגב' אדית פרידמן, אשר הצהירה כי "רותי הייתה מספרת לי כיצד יוסף מטפל בה, כיצד היה רץ וקונה לך (הטעות במקור – ג.ה.) את כל מבוקשה....". עדותה זו, לא רק שלא נסתרה בחקירתה הנגדית, אלא קיבלה משנה תוקף כאשר מצאתי את עדותה אמינה וקוהרנטית. ר', למשל, עמ' 99 לפרוטוקול הדיון מיום 24.5.2021:

"אתה מבין? כשבן אדם לבד ופתאום יש מישהו שבאמת נותן לה יד בכל דבר, שהיא בודה ואין מי שיעזור לה, ברור שזה כאילו נראה נורמאלי, בעיניי."

143. דברים ברוח דומה ניתן למצוא בתצהירי ובעדויות העדים הנוספים.

כך, הגב' ציונה שועה, הצהירה, בין היתר, "בימים שהייתי בבית, הייתי נוכחת באהבה ובמסירות האינסופית של יוסי לרותי". כך, מר ניסים סלאם, הצהיר, בין היתר, "ישבנו איתה כשעה וחצי ושאלנו אותה שאלות רבות וקשות וממש חקרנו אותה, והיא סיפרה לנו רק דברים טובים לגבי יוסף, ולא היה לה להגיז שום דבר רע ליחס של יוסף אליה."

וכך, הגב' גלית אסמרה, מצהירה: "אני יכולה להגיז בצורה הברורה ביותר שראיתי את הטיפול המסור של יוסי ברותי".

144. ראוי להדגיש, כי עדים אלו נחקרו בחקירה נגדית, חלקם על ידי מספר עורכי דין, ומצאתי את גרסאותיהם ביחס לטיפול המסור של מר רחמים בגב' שפיץ ובהיותה של הגב' שפיץ בקשר מתוך רצון חופשי כאמינה, כאשר קיימת התאמה בין גרסאות העדים השונים.

145. אציין, כי על מנת להוכיח את טענת ההתעללות, מר דויד כהן הגיש תצהיר של חוקר פרטי בשם חיים אלדד, אשר לטענתו השתיל בהסכמת הגב' שפיץ תוכנת הקלטה בטלפון הנייד שלה. מר חיים אלדד טוען כי מהקלטות אלו עולה כי מר רחמים מתעלל בגב' שפיץ. איני מקבל טענה זו.

ראשית, ספק גדול בעיני האם מדובר בהאזנה אשר הינה חוקית, קל וחומר, קבילה. הקלטה שכזו על מנת שתהיה חוקית, יש לקבל את הסכמת אחד הצדדים לשיחה להאזנה או להקלטה. במקרה שלפניי טען מר אלדד כי גב' שפיץ נתנה את הסכמתה המפורשת להתקנת התוכנה על הנייד שלה, אולם הוא לא הציג כל תיעוד של הסכמה שכזו, והסבריו לגבי ההסכמה בעל פה היו מגומגמים ולא אמינים.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

מבחינת קבילות, הרי הפסיקה המסורתית קבעה שורה של מבחנים להגשת הקלטה, ר', פסק הדין המנחה, ע"פ 869/81 מוחמד שניר נ' מדינת ישראל [פורסם במאגר נבו] (4.11.1984). הפסיקה החדשה יותר סייגה את הצורך לעמוד בכלל תנאי פסק הדין בעניין שניר על מנת לקבל כקבילה הקלטה שנעשתה, ר' ע"א (חי) 62272-08-18 אברהים אבו חדיר נ' איתן גולדווג [פורסם במאגר נבו] (4.11.1984):

"הדרך האמורה לעיל, היא דרך המלך, אך ייתכנו לה חריגים הכל בהתאם לסוג ההליך המתנהל ובכלל נסיבות העניין. הערכאה הדיונית היא שתיתן דעתה לכלל השיקולים ותחליט אם יש הצדקה לקבל הקלטה (או תמליל) כראיה גם אם הוגשו שלא ב"דרך המלך", הכל - תוך שמירה על העקרונות הבסיסיים של דיני הראיות ולשם השגת התכלית של חשיפת האמת ועשיית צדק. במסגרת זו יש לקחת בחשבון, בין היתר, את מידת הרלוונטיות של ההקלטה למחלוקת מושא ההליך. אין להקשות בדרישות פורמאליות כאשר יש קושי אמיתי ומוצדק לעמוד בהן, אלא רק ככל שאלה נדרשות על מנת לוודא את מהימנות ההקלטה ואת היותה משקפת באופן אמיתי את שנאמר על ידי המוקלט. השאלה היא תמיד זו, האם ההקלטה משקפת נאמנה את האירוע, ואם התשובה על כך היא בחיוב, כי אז הונח היסוד לקבילותה"

146. במקרה שלפניי אין עוררין כי ההקלטות לא עומדות ולו במקצת הכללים שנקבעו בעניין שניר דנא לקבילות ההקלטות. אולם, גם לפי הגישה המודרנית והמקלה, לא שוכנעתי כי מדובר בהקלטות אמינות, וזאת בפרט כאשר מדובר בהקלטות חלקיות, חתוכות וממילא ערוכות. יוטעם, לא הוגשו לבית המשפט כלל ההקלטות שנעשו ממכשיר הנייד של הגב' שפיץ, אלא קטעים שנבחרו על ידי הנתבע 3, מר דויד כהן.

147. בכל מקרה, אף אם הייתי מקבל את ההקלטות כקבילות, הרי איני מוצא בהן עדות להתעללות של מר רחמים בגב' שפיץ. ההפך הוא הנכון, ניתן ללמוד מהן על שגרה זוגית עם מורדות ועליות, אולם עם חיבה ברורה. המשפטים שמצטט מר כהן ומר אלדד בתצהירו נשמעים אכן כאלימים כשהם מוצאים מהקשרם, אולם כאשר שומעים את כלל השיחה ברור כי מר רחמים אינו מתכוון 'להרוג' את הגב' שפיץ או להתעלל בה. בכל מקרה ההסברים של מר רחמים לגבי האירועים המוקלטים (למשל, החלפת תחבושת) הגיוניים, וקוהרנטיים עם האמור הכלל ההקלטה.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

לא מצאתי בכך שמר דניאל רחמים סבר, כי מדובר בהקלטה של מקרה בו סירבה הגב' שפיץ לאכול, אל מול הסברה של התובע, מר רחמים, כי מדובר בהחלפת תחבושת, בכדי לחזק או לאשש את טענות מר כהן, או מר אלדד, כי מדובר בהתעללות, וזאת לאור הסבר המפורט והברור של עדים אלו, וכאשר קיים היגיון רב כי שני האירועים אכן התרחשו במציאות.

148. לא מצאתי גם כל בסיס ראיתי לטענה החמורה של הנתבע 3, מר כהן, כי מר רחמים כפה עצמו מינית על הגב' שפיץ.

אציין, כי קיימות אינדיקציות בחומר הראיות לגבי קיום יחסים אינטימיים מסוג כזה או אחר בין מר רחמים לגב' שפיץ, וזאת, בין היתר, במסמכי תיק הרווחה, וכפי שציינתי לעיל גם בעדות הנתבעת 5. זאת ועוד, למעשה התובע עצמו אינו שולל אינטימיות בינו לבין הגב' שפיץ, כאשר לא ברורה מעדותו עומקה של אינטימיות זו, והאם היא כללה יחסי מין במובן המקובל. בכל מקרה, בחרתי שלא להרחיב בנקודה זו, וזאת כאשר היא למעשה אינה בגדר מחלוקת, ויש בה לפגוע בפרטיותה של הגב' שפיץ.

149. עם זאת, לא מצאתי כל ראיה כי מר רחמים כפה על הגב' שפיץ יחסי מין כפי שמר כהן פרסם במספר מקרים. ראשית אבהיר, כי במסגרת ההקלטות שצרף מר כהן, כמו גם במסגרת הודעות הטקסט, לא מצאתי כל אמירה, או רמז, לטענה שמר רחמים כפה עצמו מינית על הגב' שפיץ.

אציין כי בסיכומים מטעמו טוען הנתבע 3, כי אמירה זו על כפיית יחסי מין נאמרה לו על ידי מר רחמים בשיחות סגורות (סעיף 34 לסיכומים). איני מקבל טענה זו של הנתבע 3. מדובר, הלכה למעשה, בטענה כי מר רחמים **התוודה** בפני הנתבע 3 על אונס של הגב' שפיץ, ולמרות זאת, הנתבע 3 לא עשה עם מידע זה דבר במשך זמן רב, לרבות לאחר שהיו בסכסוך.

יתרה מזו, גם כאשר בחר מר כהן לחשוף את המידע שידוע לו לטענתו על היחסים הלא תקינים בין מר רחמים לגב' שפיץ, הרי את הטענה החמורה מכל של אונס כביכול לא העלה וכאמור הוא אף לא התלונן בגינה במשטרה.

כאמור טענה זו של מר כהן בדבר אונס של הגב' שפיץ אין לה גם כל תמיכה ראיתית בחומר הראיות המצוי בתיק זה, כאשר אף אחד מהעדים הרבים שהעידו בהליך זה, למעט הנתבעת 5, לא העיד על מעשה שכזה. יתרה מזו, בתיק הרווחה המפורט והמלא, אין כל טענה של הגב' שפיץ כי מר רחמים **כפה** עליה יחסי מין.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

150. לעניין זה אציין כי הנתבעת מס' 5, אכן טענה בתצהירה לכפייה מינית. עם זאת עדותה של הנתבעת 5 בנושא זה, לא הייתה אמינה, לא לעניין המועדים ולא לעניין קיומו של המעשה עצמו, ר' למשל הסתירות בעמ' 163 לפרוטוקול הדיון מיום 28.11.2021. לפיכך, איני סבור שיש בעדות זו בכדי להוות ראיה מספקת להוכחה כי מר רחמים כפה על גב' שפיץ יחסי מין.
151. עוד ראוי לציין, כי במסגרת הכתבות של הנתבעים 1-2 לא נטענה טענה כי מר רחמים כפה על הגב' שפיץ יחסי מין בניגוד לרצונה, ועמדתם גם בפרסומים וגם בבית המשפט הייתה, כי קיימות ראיות לקיומם של יחסי אינטימיים, אולם לא בכפייה.
152. לאור האמור והמפורט לעיל, אני סבור כי אין אמת בפרסומים על פיהם מר רחמים התעלל בגב' שפיץ, או תקף מינית את הגב' שפיץ.

סיכום ביניים - הגנת האמת בפרסום

153. כאמור לעיל קבעתי בקווים כלליים כי הנתבעים הוציאו לשון הרע כנגד מר רחמים בשלושה מישורים: מר רחמים השתלט על רכושה של הגב' שפיץ, מר רחמים שלט בחייה של הגב' שפיץ ומר רחמים התעלל בגב' שפיץ.
154. לאור המנומק לעיל, אני סבור כי לגבי שני המישורים הראשונים, הוכיחו הנתבעים את הגנת האמת בפרסום, כלומר מר רחמים אכן השתלט על רכושה ועל חייה של הגב' שפיץ. אולם, ביחס למישור השלישי, הפרסומים בדבר התעללות של מר רחמים בגב' שפיץ, הרי שלא מצאתי כי הייתה כל התעללות שכזו, ואני דוחה את הגנת האמת בפרסום.
155. אציין כי בהתאם לסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, אין די בהוכחה כי מדובר באמת בפרסום, אלא יש לבחון בנוסף, האם קיים ענין לציבור. במקרה שלפניי מדובר במקרה מובהק בו קיים ענין לציבור.
- מערכת היחסים בין מר רחמים לגב' שפיץ חורגת מהמישור האינטימי ביניהם היות וברקע קיימת תופעה כללית של אנשים צעירים המבקשים להשתלט על רכושם של קשישים עריריים. מכאן, לפרסומים מטעמם של כלל הנתבעים במישור ההשתלטות של מר רחמים על הרכוש ועל אורח החיים של הגב' שפיץ, יש ענין ממשי לציבור וזאת בהתאם למבחנים המקובלים, ר' ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי [פורסם בנבו] (4.8.2008).
156. אשר על כן, כלפי כלל הנתבעים יש מקום לדחות את התביעה ביחס לאותם פרסומים הנוגעים להשתלטות מר רחמים על רכושה ואופן חייה של הגב' שפיץ, כאשר המשמעות הנובעת מכך, היא טעם נוסף לדחיית התביעה כנגד הנתבעת 4 במלואה.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

157. לגבי הנתבעים 1-2 רשת והגב' חסון וכן הנתבע 3 מר כהן, הרי אלו טענו, כי מר רחמים התעלל בגב' שפיץ, טענה שכאמור קבעתי לגביה כי היא אינה אמת. עוד אציין כי לעניין זה יש להבחין בין הנתבעים 1-2 אשר במסגרת הפרסומים לא טענו כי מר רחמים כפה יחסי מין על הגב' שפיץ לבין הנתבע 3, מר כהן, שלא הסתפק בטענת ההתעללות הכללית, אלא פרסם גם כפייה מינית. לפיכך, יש לבחון ביחס לנתבעים אלו, האם קיימת להם הגנה אחרת מכוח חוק איסור לשון הרע, ובפרט הגנת תום הלב.

158. בעניין הנתבעת 5, קיימים בפני בית המשפט כתב התביעה המקורי וכתב התביעה המתוקן. ביחס לכתב התביעה המקורי, הרי התובע טוען לגבי שלושה פרסומים בלבד של הנתבעת 5 במסגרת כתבות הנתבעים 1-2. הראשון, כי הגב' שפיץ מאוימת על ידי מר רחמים והוא שולט בה. השני, כי מר רחמים קיים יחסי מין עם הגב' שפיץ והשלישי, כי מר רחמים מקיים עמה את יחסי המין על מנת לשלוט בגב' שפיץ, ר' סעיפים 99 עד 101 לכתב התביעה המקורי.

159. בכתב התביעה המתוקן, חוזר מר רחמים על הטענות לגבי פרסומים אלו, ר' סעיפים 13 עד 15 לכתב התביעה המתוקן. כמו כן, מוסיף מר רחמים טענות נוספות על פרסומים חמורים במיוחד שנעשו במסגרת תצהיר שהוגש על ידי הנתבעת 5 במסגרת תיק שעניינו הטרדה מאיימת.

160. לאור הניתוח האמור לעיל בעניין הגנת האמת בפרסום של הנתבעת 5, אני סבור כי ביחס לאמירות כי מר רחמים שולט בגב' שפיץ וכי מר רחמים קיים יחסי מין עם הגב' שפיץ, עומדת לגב' שועה, הנתבעת 5, הגנת האמת בפרסום. עם זאת, לגבי הטענה כי מר רחמים מקיים עם הגב' שפיץ יחסי מין בכפיה כדי לשלוט בה, אני סבור כי אין לגב' שועה הגנת של אמת בפרסום. אציין, כי לעניין התצהיר שהוגש במסגרת הליכי ההטרדה המאיימת, הרי לאור קביעתי כי זה חוסה תחת חסינות סעיף 13(5), אין מקום לבחון את הגנת האמת בפרסום.

161. לאור קביעתי כאמור, כי לנתבעים לא עומדת הגנת האמת בפרסום ביחס לכלל הפרסומים, אבחן, האם קיימת לנתבעים אלו הגנת תום הלב.

הנתבעים 1-2 הגנת תום הלב - הגנת העיתונאות האחראית

הגנת תום הלב

כללי

162. על פי הפסיקה, מטרת סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע הינה לקבוע הגנות למפרסם בתום לב, הגנות המשקפות איזון בין הזכות לשם טוב לבין חופש הביטוי.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

ר' לעניין זה ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' אילון (לוני) הרציקוביץ' [פורסם בנבו] (3.4.04),
רע"א 4740/00 לימור אמר נ' אורנה יוסף [פורסם בנבו] (14.8.01) וע"א 214/89 אריה אבנרי
נ' אברהם שפירא [פורסם בנבו] (22.10.89).

163. בהתאם לסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, על מנת שתחול הגנת תום הלב, על הנתבע להוכיח
התקיימותם של שני תנאים מצטברים - האחד, כי הפרסום נעשה בתום לב והשני, כי חל אחד
המקרים המנויים בחלופות הסעיף (ר' שנהר לעיל בעמ' 250).

164. סעיף 16(א) לחוק איסור לשון הרע קובע חזקת תום לב, כך שהיה והפרסום נעשה באחת
הנסיבות האמורות בסעיף 15 והוא לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, הרי חזקה שהדבר
נעשה בתום לב.

165. הפסיקה קבעה, בין היתר על בסיס סעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע, הגנה ספציפית לגבי
פרסום כתבה עיתונאית, אשר מכונה בעגה המקצועית – 'הגנת העיתונאות האחראית'.

166. בפסק הדין, דנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך [פורסם במאגר נבו]
(18.09.2014)(להלן: "דיון נוסף אילנה דיין"), קבע בית המשפט כללים מנחים לבחינת הגנת
'העיתונאות האחראית', כאשר הפרמטרים המרכזיים שקובע כב' הנשיא גרוניס (כתוארו אז)
הינם אלו:

א. הפרסום הינו בעל עניין ציבורי משמעותי (ר' פסקאות 60-61 לפסק הדין);

ב. המניע לפירסום הינו מניע עיתונאי וציבורי ולא מניע אישי או כלכלי (ר' פסקה 72 לפסק
הדין);

ג. העיתונאי מאמין לאמור בפרסום (ר' סעיף 73 לפסק הדין);

ד. הפרסום נשען על עבודה עיתונאית ראויה ורצינית, ולאחר אימות העובדות טרם
הפרסום והסתמכות על מקורות מהימנים ורציניים (ר' סעיפים 73 ו-76 לפסק הדין);

ה. ניתנה לנשוא הפרסום זכות תגובה ראויה והוגנת (ר' סעיף 76 לפסק הדין);

ו. הפרסום אינו חורג מתחום הסביר ביחס לפגיעה (ר' סעיף 77 לפסק הדין).

מן הכלל אל הפרט

167. על רקע ששת הפרמטרים שנקבעו בדיון נוסף אילנה דיין לעיל, אבחן האם במקרה שלפניי
עומדת לנתבעים 1-2 הגנת העיתונאות האחראית.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

עניין ציבורי

168. לאחר שעיינתי בכתבות ולאור האמור לעיל, אני סבור כי מדובר בפרסום עם עניין ציבורי משמעותי.

התופעה של קשישים עריריים אשר נופלים קורבן אישי, או כלכלי, לצעירים זרים אשר חומדים את כספם הינה תופעה מכוערת, אשר לצערנו אינה זרה למדינת ישראל. עוד על התופעה ר' ספרו של משה בן דוד, **ייפוי כוח מתמשך, אפוטרופסות וחלופותיה – הלכה ומעשה** (מהדורה שניה, 2019) בעמ' 104.

מכאן, כתבה המביאה את סיפורה הנוגע ללב של הגב' שפיץ, יש בה עניין ציבורי רב, המפנה זרקור של התקשורת לאוכלוסייה ולמצוקה אשר לא זוכה בשגרה להתייחסות רבה בכלי התקשורת.

169. לפיכך, הסיפור של מר רחמים, גבר צעיר בשיא כוחו, אשר יוצר קשר הדוק עם גב' שפיץ, אישה בת כ-85, כאשר בתוך זמן קצר כל רכושה של הגב' שפיץ עובר על שמו של מר רחמים, אינו רק סיפור 'רכילותי' וצהוב על זוג "שונה" בהפרשי הגיל בין האישה לגבר, אלא סיפור המייצג תופעה חברתית מדאיגה שראוי לעקור מן השורש.

170. לאור האמור לעיל, אני סבור כי מדובר בכתבה אשר אינה כתבה רכלותית או צהובה, אלא כתבה שיש בה עניין ציבורי של ממש.

המניע לפרסום

171. לא מצאתי מניע זר בפרסום סדרת הכתבות של הנתבעים 1-2 ובוודאי לא מצאתי מניע זר של הגב' אילה חסון.

לא נטען כי לגב' חסון הייתה היכרות עם מי מהמעורבים בפרשה, וממילא אין היכרות שכזו. לא נטען גם, כי לנתבעים 1-2 יש דעה קדומה או מוקדמת כנגד מר רחמים, וממילא לא הוכחה דעה קדומה שכזו.

172. עוד מצאתי, כי המניע לפרסום הכתבות היה מניע ציבורי ועיתונאי ולא מניע אישי. אכן, אין להכחיש כי סיפור על רומן בין גבר בן כ-50 לאישה בת כ-85 הינו סיפור סנסציוני אשר סביר להניח ששידרו יביא צופים רבים למרקע (כלומר, שידור עם רייטינג).

אולם, לדעתי, עצם העובדה כי כתב, או ערוץ, מעוניינים כי כתבה מסויימת תזכה לאחוזי רייטינג גבוהים, אין בה כשלעצמה להפוך את המניע לפרסום למניע בלתי כשר השולל את הגנת העיתונות האחראית.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

במקרה שלפני, כאמור, אני סבור כי שיקולי הרייטינג לא עמדו במרכז שידור הכתבה, אלא הסיפור עצמו אשר, כאמור, משקף אמירה רחבה יותר על יחס החברה בישראל לקשישים ולתופעה של ניצול קשישים בישראל.

הפרסום נשען על עבודה עיתונאית אחראית ורצינית ונעשה אימות של העובדות

173. כאמור, מצאתי שאין הגנת אמת בפרסום רק לפרסומי הנתבעים 1-2 בדבר התעללות של מר רחמים בגב' שפיץ, פרסומים שמצאתי כי הם אינם נכונים. מכאן, לטעמי, השאלה המרכזית בנושא זה הינה, האם פרסום קשה זה של הנתבעים 1-2 על מר רחמים הינו תוצאה של עבודה עיתונאית אחראית הכוללת גם אימות של העובדות הללו.

לאחר סקירת הראיות שלפניי, אני סבור כי גם אם הנתבעים 1-2 היו יכולים להגיע למסקנה אחרת בנושא זה, הרי היו בפניהם די ראיות ועדויות המאפשרות את פרסום הטענות בדבר התעללות של מר רחמים בגב' שפיץ.

174. לטעמי, על מנת להכריע בנושא זה יש לבחון שלושה מישורים של הראיות. המישור הראשון, הינו מישור הראיות **שעמדו** בפני הנתבעים 1-2, ובמישור זה יש לבדוק האם ראיות אלו מבססות מסקנה כי מר רחמים התעלל בגב' שפיץ. המישור השני, הראיות אשר הנתבעים 1-2 יכולים היו להשיג במאמץ סביר. כלומר, במישור זה יש לבחון, האם הנתבעים 1-2 במאמץ סביר היו יכולים לקבל ראיות, אשר היו משנות את התמונה ביחס למר רחמים. במישור השלישי, קיימות כל אותן ראיות אשר לנתבעים 1-2 לא הייתה כל אפשרות סבירה לקבלן באופן חוקי. בדרך כלל מישור זה פחות דומננטי במכלול השיקולים, אולם דווקא בתיק זה, קיימת לו חשיבות.

175. אפתח דווקא במישור השלישי. כמפורט לעיל, המסקנות העובדתיות של בית המשפט זה מבוססות, בין היתר, על תיק הרווחה של הגב' שפיץ, כאשר בית המשפט מצא בו דוחות אובייקטיביים, לאורך זמן רב, על חייה של הגב' שפיץ ועל הקשר שלה עם מר רחמים. מכאן, נדבך מרכזי במסקנה של בית המשפט כי מר רחמים לא התעלל בגב' שפיץ הינו תיק הרווחה.

תיק זה לא עמד בפני הנתבעים 1-2 ואף לא יכול היה לעמוד בפניהם גם במאמץ סביר לאור הגבלות הפרטיות והחקיקה בנושא.

מכאן, כאשר בוחנים את שיקול הדעת של הנתבעים 1-2 יש לזכור כי בפניהם לא עמד תיק הרווחה.

176. במישור השני, אני סבור כי בפני הנתבעים 1-2 עמדה מסכת ראיות מספקת להגיע למסקנה כי מר רחמים התעלל בגב' שפיץ, ואנמק.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

- ראשית, בפני הנתבעים 1-2 עמדה עדותו של הנתבע 3, מר דוד כהן, אשר פרט באוזני הנתבעים 1-2 מסכת של התעללויות של מר רחמים כלפי הגב' שפיץ, חלקם של עדויות אלו גובה בהקלטות שנעשו לטענתו של מר כהן וכן בהודעות סמס אשר מר כהן הציג לגב' חסון.
- אציין, כי על אף שהנתבעים 1-2 היו צריכים לחשוך בטוהר מניעיו של הנתבע 3, מר כהן, לאור הסכסוך הכספי בינו לבין מר רחמים, הרי כאשר תמך מר כהן את אמירותיו בהקלטות ובהודעות בכתב, היה בכך לבסס מסקנה סבירה בדבר ההתעללות.
177. שנית, בפני הנתבעים עמדו גם עדויות הנתבעות 4-5. אציין כי, לכל לפחות, לגבי הנתבעת 5, קיימות אמירות ברורות שלה בדבר התעללות במישור המיני של מר רחמים כלפי הגב' שפיץ.
178. שלישית, הגב' חסון התרשמה באופן בלתי אמצעי ממערכת היחסים בין מר רחמים לגב' שפיץ במספר ביקורים שערכה בביתם.
- לטעמי, כפי שניתן להתרשם מהצילומים בכתבה, ובפרט כפי שהתרשמתי מהדיון בו נכחו גם מר רחמים וגם הגב' שפיץ, האינטרקציה בין מר רחמים לגב' שפיץ מעוררת חוסר נוחות, אשר יש בה להוות חיזוק אצל העיתונאי הסביר לטענת ההתעללות.
179. אכן, לא מצאתי בצילומים שערכו הנתבעים 1-2, או בדיון שהתקיים בבית המשפט, ראיות להתעללות של מר רחמים בגב' שפיץ, ואני כאמור סבור בשקלול הראיות שלפני, וכאשר עושים "זום אאוט" על מערכת היחסים, כי אין מדובר במערכת יחסית מתעללת.
- עם זאת, היחס של מר רחמים לגב' שפיץ בדיון, או בצילומי הכתבה, לא היה יחס סביר וסטנדרטי, והוא מעורר, לכל הפחות, אי נוחות, אשר יש בה להוליד את החשד.
180. דוגמא ראויה לכך הינה הדיון בבית המשפט מיום 4.7.2019. בדיון זה העידה הגב' שפיץ. כפי שצינתי לעיל, היה ברור לכל הנוכחים באולם, כי גב' שפיץ אינה מבינה את הסיטואציה בה היא נמצאת ואת ההליך המשפטי שמתקיים. בית המשפט ובאי כוח הצדדים פנו אל הגב' שפיץ בעדינות מרובה לאור הסיטואציה המרוכבת.
- אלא שאז נעמד מר רחמים באולם, ובקול גבוה, על גבול הצעקה, אמר:

"אני רוצה שיישאלו אותה אם אנסתי אותה, אם הרבצתי לה, אם לקחתי לה את הכסף. שיישאלו אותה למה היא נתנה לי את כל רכושה ליוסף ולמה היא נתנה את הבית ליוסף."

והוא חזר פעם נוספת על השאלה "תשאלו אותה האם אנסתי אותה".

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

מדובר היה באקט קשה, על גבול האלימות, ממנו ניתן היה ללמוד כי מר רחמים אינו קורא נכון את הסיטואציה ואת מצבה של הגב' שפיץ.

הסיטואציה במסגרתה גבר בן חמישים צועק ליד אישה בת 90 בפומבי, באולם בית המשפט, תשאלו אותה האם אנסתי אותה, בהחלט לא הייתה שגרתית ויש בה לבסס חשד לגבי מערכת היחסים בין מר רחמים לגב' שפיץ, בדיוק כמו ההתנהגות של מר רחמים בה צפתה באופן בלתי אמצעי הגב' חסון בעת הביקור.

181. במישור השלישי, המישור של העדויות והראיות שניתן היה להשיג, הרי כיום ברור כי הנתבעים 1-2 לא היו חשופים לכלל התמונה העובדתית. כמפורט לעיל, בבית המשפט העידו קשת של עדים, אשר הכירו את מר רחמים והגב' שפיץ, ומסרו כי לא הייתה כל התעללות. עדויות אלו היו אמינות בעיני.

אציין, כי אין טענה כי הנתבעים 1-2 התעלמו מעדויות אלו, אלא רק כי לא נחשפו לעדויות הללו.

182. אני סבור כי אין בכך בכדי לפגום בהגנת העיתונות האחראית של הנתבעים 1-2. כאמור הנתבעים 1-2 נחשפו לעדויות מר כהן והגב' שועה מהם עולה תמונה של התעללות. כמו כן, הגב' חסון שוחחה ארוכות עם מר רחמים. בנסיבות אלו, כאשר מר רחמים ידע מראש על אופי הכתבה שעומדת להתפרסם, אני סבור שעליו היה מוטל הנטל להפנות את הנתבעים 1-2 לאותם עדים המתאימים, או לכל הפחות, לקשר בין הגב' חסון לאותם עדים שהובאו לדיון משפטי זה טרם הכתבה.

אני סבור כי אין מקום לדרוש מהנתבעים 1-2 לחפש אחר עדים שיתמכו בגרסת מר רחמים, ובכל מקרה, לא היה בידיהם קצה חוט לחיפוש עדים אלו.

183. לאור האמור לעיל, וכאשר אני משקלל את שלושת המישורים, אני סבור כי הנתבעים 1-2 הסתמכו על עבודה עיתונאית אחראית ועל מסד נתונים סביר והגיוני טרם פרסמו את הכתבות.

העיתונאי מאמין לסיפור

184. אני סבור כי במקרה שלפניי הגב' חסון האמינה לסיפור המפורט בכתבה. ראשית, התרשמתי מעדותה הסדורה והקוהרנטית של הגב' חסון לפניי כי היא האמינה בכל ליבה לאמור בפרסומים, כך שמבחינה סובייקטיבית, אין לי ספק כי הגב' חסון האמינה למפורט בכתבה.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

185. שנית, גם מבחינה אובייקטיבית, הייתה מונחת לפני הגב' חסון תשתית עובדתית מספקת לסבור כי מר רחמים התעלל בגב' שפיץ, וכך כאמור הגב' חסון יכולה הייתה להתרשם באופן בלתי אמצעי מהתבוננות שלה בקשר בין מר רחמים לגב' שפיץ.

ניתנה לתובע זכות תגובה ראויה

186. אין מחלוקת כי ניתנה למר רחמים זכות תגובה נרחבת טרם הפרסומים, ולמעשה אין טענה של מר רחמים בנושא זה.

הפרסום אינו חורג מתחום הסביר ביחס לפגיעה

187. הפרמטר האחרון שיש לבדוק הינו סבירות הפרסום ביחס לפגיעה.

188. עיון בכתבות הטלוויזיה והאזנה לתכנית הרדיו, מגלות שהפרסום כנגד מר רחמים הוא קשה והפגיעה בו מהותית.

לא ניתן להתעלם גם מכך, כי העריכה של הפרסומים וזוויות הצילום מציגים את מר רחמים באור שלילי מאוד.

גם הקריינות המלווה את הכתבה הינה לעתים צינית ופוגענית כלפי מר רחמים, ללא קשר לסיפור עצמו, למשל כינוי מר רחמים בציניות ברורה כ- "חשמלאי מדופלם", ללא שיש הקשר לדבר מלבד פגיעה במר רחמים.

189. עם זאת, ולמרות האמור לעיל, אני סבור, כי אין בחריפות הפרסומים די על מנת לשלול מהנתבעים 1-2 את הגנת העיתונות האחראית, ואנמק:

ראשית, כמבואר לעיל, בפני הנתבעים 1-2 עמדה תמונה ראיתית קשה לגבי התנהלות מר רחמים, כאשר הראיות שהיו לפנייהם מצביעות על גבר צעיר ובריא המשתלט על חיי קשישה בת למעלה מ-80, וכאשר כל רכוש רשום על שמו. כמו כן, עמדו בפניהם הראיות על התעללות לכאורה, לרבות עדויות הנתבע 3 מר כהן והגב' שועה, כאשר לא היה בפניהם את אותם הראיות שהוגשו לבית המשפט בנושא זה ובפרט לא היה לפנייהם תיק הרווחה.

בנסיבות אלו, עריכה המציגה את מר רחמים כ- "איש הרע", אף אם יש בה תוספת צבע או גוון שלילי מיותר לגבי מר רחמים, הינה בתחום הסביר והלגיטימי.

190. חשוב לציין ולהדגיש, כי בית המשפט אינו אמור לשמש כ-"עורך על" של כתבות בכלי התקשורת, ובוודאי לא של כתבות תחקיר. עיקרון חופש הביטוי מחייב מתן מרחב סבירות רחב לעיתונאי בעריכת כתבותיו. ר' בעניין אילנה דיין לעיל:

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

"היבט נוסף של "מרחב הנשימה" מתייחס להיבטים הצורניים של הפרסום – לשיקולי העריכה של מציג העובדות. שיקולים אלה, הנוגעים בעיקר ובמיוחד לעבודתם של עיתונאים, של יוצר, של במאי ושל תסריטאי. שיקולי העריכה יכולים לבוא לכלל ביטוי בכמה אופנים. האחד הוא, למשל, שימוש בצילומי אילוסטרציה בכתבה עיתונאית – צילומים אשר לא צולמו בזמן אמת במהלך התרחשות האירוע נשוא הכתבה, והם נועדו להשלים אותה באופן חזותי, להעביר לצופים מסר לגבי המידע המועבר להם בכתבה, ולספק לה המחשה או הסבר. כלי נוסף הוא הדבקת קטעי שמע על גבי קטעי חזי שצולמו בזמן ובמקום אחרים (voice over)".

וכן:

"כך בכלל, וכך בפרט – בעניינים בעלי חשיבות ציבורית. כל עוד אין מדובר בעיוות מכוון של המציאות – כפי שהייתה ידועה למפרסם – או בסילופה, אין לראות באמצעי עריכה אלה משום סטייה אשר תשלול מהמפרסם את הגנת אמת הפרסום".

לצמצום מסויים בהקשר זה ר' בדיון נוסף בעניין אילנה דיין לעיל:

"אכן, ראוי להותיר לעיתונאים "מרחב מחיה" יצירתי מסוים, בייחוד מקום שמדובר בשיקולי עריכה. עם זאת, מקום שהפרסום כרוך בלשון הרע, לעיתים יהא זה ראוי לוותר על אלמנטים שיש בהם אולי להעשיר את הפרסום במישור הטלויזיוני, אך הם עלולים לפגוע במושא הפרסום שלא לצורך".

אני, כאמור, סבור כי הפרסום בעניין מר רחמים, אינו חורג ממתחם הסבירות של העריכה.

191. פרמטר חשוב נוסף לעניין זה מצוי בעובדה, כי הנתבעים 1-2 נמנעו מלפרסם כי מר רחמים כפה עצמו מינית על הגב' שפיץ. אציין כי מר כהן, הנתבע 3, העלה טענה זו בפני הגב' חסון, אולם הנתבעים 1-2, בזהירות הראויה לטעמי, נמנעו מלפרסם טענה שכזו במסגרת הפרסומים מטעמם.

192. לאור האמור לעיל, אני סבור כי למרות שיש באופן העריכה ובקול המלווה משום פגיעה עודפת, ואולי גם מיותרת, במר רחמים, עדיין מדובר בשיקולי עריכה המצויים בתוך "מרחב המחיה" היצירתי של עורך הפרסומים.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

193. לאור האמור והמפורט לעיל, ולמרות שאני סבור שהפרסומים של הנתבעים 1-2 אכן עושים עוול עם מר רחמים, הרי עדיין, לטעמי, לאור מכלול הראיות והטעמים המפורטים לעיל, עומדת לנתבעים 1-2 הגנת תום הלב.

בחירת תום לב פרסומי הנתבע 3, מר כהן

194. כאמור, על פי הפסיקה מטרת סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע הינה לקבוע הגנות למפרסם בתום לב, הגנות המשקפות איזון בין הזכות לשם טוב לבין חופש הביטוי.

בהתאם לסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, על מנת שתחול הגנת תום הלב, על הנתבע להוכיח התקיימותם של שני תנאים מצטברים - האחד, כי הפרסום נעשה בתום לב והשני, כי חל אחד המקרים המנויים בחלופות הסעיף (ר' שנהר לעיל בעמ' 250).

195. הנתבע 3, מר כהן, טוען בסיכומיו לתחולת החזקות המפורטות בסעיפים 15(2), 15(3), 15(4), 15(6) ו- 15(11) לחוק איסור לשון הרע.

196. אלא, שלגבי הנתבע 3, אני סבור כי הפרסום נעשה **שלא בתום לב**, ואף מתקיימת חזקת חוסר תום הלב לגביו. מכאן, אין כלל צורך לבחון את החזקות הנטענות מכוח סעיף 15, היות ואף אם מתקיימת חזקה כזו או אחרת, ואיני מכריע בכך, הרי כאשר הפרסום נעשה שלא בתום לב, לא קיימת הגנה. ואפרט:

197. ראשית, עצם סגנון הפרסומים של מר כהן מלמד על חוסר תום לב וזאת אף מבלי להידרש לחזקת סעיף 16 לחוק איסור לשון הרע.

הפסיקה קבעה כי ניתן לשלול את תום לב מהפרסם גם מעיון בפרסום עצמו ואופן ניסוחו, ר' שנהר, בספרו 'דיני לשון הרע', בעמ' 264:

"על תום לבו של המפרסם או על העדרו ניתן ללמוד גם מהפרסום עצמו.

פרסום זהיר ומתון בלשונו, שאינו פוגע בנפגע מעבר לסביר על פי מטרות ההגנה הספציפית שבמסגרתה הוא נדרש, ילמד על תום לבו של המפרסם ואף עשוי להקים לו את החזקה כי עשה את הפרסום בתום לב, אם כי גם פרסום בלשון מתונה עלול לחרוג מהסביר.

מאידך גיסא, יצירת דרמטיזציה בפרסום באמצעות הכללה מודעת של פרטים לא מדויקים, או השמטה מכוונת של פרטים חשובים, עשויות להעיד על חוסר תום לבו של המפרסם.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

ניסוח בוטה ומעליב בצורה בלתי סבירה עשוי להעיד על העדר תום לבו של המפרסם ואף לגרום לכך שלא תעמוד לו החזקה שעשה את הפרסום בתום לב... (הדגשה שלי - ג.ה.).

198. במקרה שלפני פרסם הנתבע 3 כלפי מר רחמים, בין היתר, את הדברים הבאים:

"קיים עימה יחסי מין בניגוד לרצונה כדי לשלוט בה" (פוסט מיום 24.12.2018).

199. חשוב להדגיש בהקשר זה כי המילים "בניגוד לרצונה" הינם פרסום של מר כהן, ולא הוצגו בפרסומים כלשהם של הנתבעים 1-2.

זאת ועוד, מר כהן לא הסתפק בפרסום בודד בענין קיום יחסי המין בניגוד לרצון הגב' שפיץ, אלא חזר שוב ושוב על פרסום זה, ר', למשל, שני פוסטים נוספים מיום 25.12.2018, פוסט מיום 22.12.2018, פוסט מיום 21.12.2018 ועוד.

200. כלומר, הנתבע 3, מר כהן, לא המסתפק באמירות כי מר רחמים התנהג באופן בלתי הולם עם הגב' שפיץ, אלא יצא ב- "מסע פרסום" חריף כנגד מר רחמים, מסע פרסום הכולל גם האשמת שווא, כי מר רחמים התעלל בגב' שפיץ וכפה עליה קיום יחסי מין.

201. ברור למקרא הפרסומים הללו כי אין מדובר בפרסום זהיר המנוסח בלשון סבירה, אלא בניסוח פרסום בלשון בוטה שאין בה מידתיות או רצון לחשיפת האמת, אלא רצון לפגוע במר רחמים.

202. זאת ועוד, לטעמי מתקיימים גם חלק מהתנאים המקימים חזקת חוסר תום הלב בהתאם לסעיף 16(ב) לחוק איסור לשון הרע, סעיף 16(ב) קובע:

" 16(ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:
(1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;
(2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;
(3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15."

203. במקרה שלפני כאמור לעיל, קבעתי, כי הפרסומים על פיהם מר רחמים התעלל או כפה עצמו מינית על הגב' שפיץ היו פרסומים שאינם אמת.

מר כהן טוען כי האמין באמיתות פרסום זה. לא שוכנעתי מעדותו של מר כהן כי אלו הם פני הדברים, ואבאר:

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

204. אין מחלוקת כי מר כהן אשר לווה כספים ממר רחמים נקלע למחלוקת כספית עמוקה עם מר רחמים, עד למצב בו מר רחמים הגיש תביעה כספית כנגד מר כהן. בנסיבות אלו, אילו נציב על ציר הזמן את המחלוקת בין מר רחמים למר כהן ואת עמדתו של מר כהן ביחס למעשיו של מר רחמים, ניתן לראות בנקל, כי מר כהן משנה את עמדתו ביחס למערכת היחסים בין מר רחמים לגבי שפיץ בהתאם לעומק המחלוקת בינו לבין מר רחמים.

כך, כל עוד מערכת היחסים של מר כהן עם מר רחמים הייתה תקינה, ומר רחמים לא דרש את החזר ההלוואה, לא הייתה למר כהן כל בעיה עם מערכת היחסים בין מר רחמים לגבי שפיץ. יתרה מזו, לא רק שלא הייתה לו בעיה עם מערכת יחסים זו, אלא שהוא נתן למר רחמים שפע של עצות בעניין היחסים האישיים והכלכליים בין מר רחמים לגבי שפיץ, וזאת כפי שניתן ללמוד מההתכתבות שהגיש מר כהן עצמו.

רק לאחר שיחסינו עם מר רחמים עלו על שרטון, נזכר לפתע מר כהן, הנתבע 3, ב-"פשעים" של מר רחמים כלפי הגבי שפיץ, כמו שמר כהן נזכר גם ב-"פשעיו" של מר רחמים כלפי מדינת ישראל.

שינוי הדעה של מר כהן, והאיומים של מר כהן על מר רחמים, מתועדים בצורה ברורה בהתכתבות בין מר רחמים למר כהן.

במסגרת ההתכתבות מר רחמים מבקש ממר כהן בטוחה להחזר הכסף שזה הילווה לו, ומר כהן משיב למר רחמים, בין היתר במילים הללו: **"בחרת מלחמה תקבל מלחמה"** וכן **"יש לי עוד המון דברים עליך שאינך מודע להם... הכל יפורסם החוצה"**, כאשר בהודעות מאוחרות יותר ממשיך ומאיים מר כהן על מר רחמים, בין היתר, בפניה לשלטונות המס ובמאסרו של מר רחמים.

זאת ועוד, בשלב זה, מר כהן כלל לא מעלה טענות בדבר התעללות של מר רחמים בגבי שפיץ ויחסי מין בכפייה וטענות אלו של מר כהן מתעוררות רק לאחר מכן עם החרפת המחלוקת בינו לבין מר רחמים.

בנסיבות אלו, אפשר לקבוע, כי אילו מר כהן היה יודע, או סבור, כי מר רחמים אנס את הגבי שפיץ, לא היה מסתפק באיום כי **"עוד מעט תישב מול חוקרי רשויות המס וניראה אותך משתין במכנסיים"**, אלא היה מוסיף גם את נושא המין בכפייה עוד בשלב מוקדם.

עוד אציין בהקשר זה, כי הפסיקה קבעה כי אין די באמונה סובייקטיבית באמיתות הפרסום לצורך התגבשות היסוד הנדרש על פי סעיף 16(ב)(1), אלא נדרש, לכל הפחות, מרכיב אובייקטיבי כלשהו לאמונה זו, ר' ת"א (מחוזי ת"א) 2174/00 **אברהם פלקסר נ' חנינא ברנדס עו"ד** [פורסם במאגר נבו] (16.08.2011).

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

- כאמור לא מצאתי כל ראיה אובייקטיבית ממנה יכול היה מר כהן ללמוד כי מר רחמים התעלל בגב' שפיץ, ובוודאי שלא הייתה לפני מר כהן כל ראיה כי מר רחמים כפה את עצמו על הגב' שפיץ מבחינה מינית.
205. בכל מקרה, אף אם מר כהן האמין מבחינה סובייקטיבית בפרסומים החריפים שפרסם כנגד מר רחמים, הרי לטעמי הפרסום פוגעני במידה שאינה סבירה ביחס לערכים המוגנים מכוח סעיף 15.
206. לעניין זה אציין כי אין מדובר בפרסום מתון ומידתי, אלא בסדרה ארוכה של פרסומים חוזרים ונשנים, פרסומים בוטים, אשר אליהם צורפו במקרים רבים תמונות או גרפיקה פוגענית של מר רחמים.
207. עיון בפרסומים הללו, במערכת היחסים בין מר רחמים למר כהן, לרבות עיון בעדותו של מר כהן בבית המשפט, מובילים למסקנה ברורה, כי כוונת מר כהן לא הייתה להגן על ערך מוגן כלשהו המפורט בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, אלא מטרתו, המוצהרת כמעט, הייתה לפגוע פגיעה קשה במר רחמים.
208. הגנת תום הלב בחוק איסור לשון הרע, נועדה להגן על אלו שפרסמו מתוך **טעות** דבר שקר על מנת להגן על תכלית ראויה ומוגנת, הגנה זו אינה מיועדת לזה שמבקש "לסגור חשבון" עם יריבו העסקי ואינה מיועדת על מנת להגן על פרסום שמטרתו להפעיל לחץ על מלווה לוותר על בטוחה לכספו.
209. לאור האמור לעיל, אני דוחה את הגנת תום הלב של הנתבע 3.

הגנת תום הלב של הנתבעת 5

210. כאמור לעיל, כתב התביעה המתוקן ביחס לנתבעת 5 מכיל טענות רבות, אולם ביחס ללשון הרע, כתב התביעה מפנה לשלוש אמירות ספציפיות של הנתבעת 5 שהוכנסו לכתבות הנתבעים 1-2. עוד עולה מן האמור לעיל, כי מצאתי כי לנתבעת 5 הגנת אמת בפרסום לגבי שניים מהפרסומים האמורים, אולם אין לה הגנת אמת בפרסום לגבי הטענה כי מר רחמים קיים עם הגב' שפיץ יחסי מין ושלט בה באמצעי זה.
211. באופן עקרוני, ייתכן והייתה עומדת לנתבעת 5 הגנת תום לב מכוח סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, אלא שהנתבעת 5 לא טענה, לא במסגרת כתב ההגנה מטעמה, ולא במסגרת סיכומיה, להגנה מכוח סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

אציין כי הנתבעת 5, הגב' שועה, טענה באריכות במסגרת כתב ההגנה ובמסגרת הסיכומים לעניין הגנת האמת בפרסום, טענה שקיבלתי רק בחלקה, אולם לא טענה אפילו לא על דרך האזכור להגנת תום הלב.

212. אבהיר, כי אילו נטענה הגנת תום לב בכתב ההגנה אך לא בסיכומים, הייתי מוצא לנכון לדון בסוגיה, אולם כאשר הטענה לא נטענה לא במסגרת כתב ההגנה ולא במסגרת הסיכומים מטעם הנתבעת 5, אני סבור כי בית המשפט אינו רשאי לדון בטענה שכלל לא נטענה ולמעשה לא ניתנה לתובע הזדמנות כלשהי להתייחס אליה.

213. לאור האמור לעיל, כאשר הנתבעת 5 בחרה שלא לעלות טענת הגנת תום לב, לא בכתב ההגנה ולא בסיכומים, הרי הגנה שכזו אינה עומדת לה.

עילות תביעה נוספות

214. התובע בכתב תביעתו המקורי וכן בכתבי התביעה המתוקנים כנגד הנתבע 3, מר כהן וכנגד הנתבעת 5, הגב' שועה, מעלה עילות תביעה נוספות כנגד הנתבעים, למשל, עילות מכוח פקודת הנזיקין [נוסח משולב] ובפרט עילת הרשלנות.

215. לטעמי יש לדחות את טענות מר רחמים בעניין עוולות אלו, וזאת לאור ההלכה הפסוקה הקובעת, כי כאשר מדובר על נסיבות בגדרן קיימת חסינות או הגנה מכוח חוק איסור לשון הרע, לא ניתן לעקוף זאת באמצעות עוולת הרשלנות או עוולת חובה חקוקה, ואבאר:

ראשית, ר' קביעתו הברורה של בית המשפט העליון ברע"א 7205/16 ד"ר סיגל שוורץ נ' ד"ר לילך צולר [פורסם בנבו] (9.4.2017):

"עמדתנו איפוא בבירור היא, כי אין מקום לתביעה שמחוץ לגדרי חוק איסור לשון הרע, בנזיקין או עילה אחרת, מקום שהמחוקק נעל את שערי איסור לשון הרע, ועל כן איננו נעתרים לערעור. הואיל והיה מקום להבהיר את ההלכה, לא נעשה צו להוצאות." (הדגשה אינה במקור – ג.ה).

אציין כי בקשה לקיום דיון נוסף על פסק דין זה נדחתה, ר' דני"א 3426/17 ד"ר סיגל שוורץ נ' ד"ר לילך צולר [פורסם במאגר נבו] (20.6.2017).

216. הלכה זו מצאה ביטוייה בפסקי דין רבים בערכאות הדיוניות, ואציין רק מקצתם. ר', למשל, ת"א (מחוזי-מרכז) 20528-01-12 דניאל הרפז נ' מרחב (מ.נ.פ) בע"מ [פורסם במאגר נבו] (27.4.2012), במסגרתו פסק בית המשפט שם באופן חד משמעי, כי לא ניתן לעקוף את החסינות מכוח סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע באמצעות עוולת הרשלנות, ואצטט:

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

"ומכאן נשוב אל השאלה המרכזית: אם נחסמה דרכם של המשיבים להגיש תביעת לשון הרע נגד הרפז בגין חוות דעתו, האם יכולים הם להגיש תביעה נגדו בגין אותה חוות דעת, המבוססת על עוולת הרשלנות?"

משנקבע כי ההגנה המוענקת לפרסום שנעשה תוך כדי דיון הינה הגנה מוחלטת, אין מקום לעקיפת הוראה זו באמצעות העלאת טענות לעילות נוספות מכח חיקוקים אחרים שאין קיימות בהן הוראות הגנה דומות.

בהערת אגב אוסיף, כי גם אם היתה מופיעה ברישת סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע התוספת המגבילה את ההגנה לתביעה "בשל לשון הרע", לא היתה משתנה מסקנתי שבסעיפים הקודמים, שכן העילות הנוספות הנטענות בענייננו הינן עילות נלוות הנסמכות על אותה לשון הרע הכלולה בפרסום, ולפיכך גם העלאת עילות תביעה נלוות אלה מותירה עדיין את המשפט כמשפט "בשל לשון הרע".

לפסיקה דומה ר' גם ת"א (י-ם) 3865-09-12 יורם פינקלשטיין נ' אבינועם רכס [פורסם בנבו] (21.2.2016):

"נוכח תכליותיו של חוק איסור לשון הרע, דומני כי אין לאפשר תחולה מקבילה של עוולת הרשלנות במקרים שעניינם באופן בולט ומהותי מהווים משום "לשון הרע". תחולה מקבילה שכזו תביא לצמצום חופש הביטוי והביקורת הציבורית, העומדים בבסיס מנגנון האיזון שבחוק איסור לשון הרע, ככלל, ובהגנות שבו, בפרט."

ור' גם ת"א (ת"א) 42014-05-21 ברוך סער נ' גיורא הון [פורסם במאגר נבו] (9.12.2021); ע"א (ת"א) 43639-03-14 מ.ע.ג.ן - יעוץ וניהול נכסים בע"מ נ' ליפה אלירם [פורסם בנבו] (26.2.2015); ת"א (מרכז) 26458-03-15 סגיב טכנולוגיות מיגון אש (2009) בע"מ נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל [פורסם במאגר נבו] (20.6.2020) ורת"ק (ת"א) 11262-07-17 ד"ר אלי סני נ' טל יער קוסט [פורסם במאגר נבו] (11.7.2017).

217. לאור האמור לעיל, אני דוחה את התביעה בעילות שאינן מכוח חוק איסור לשון הרע. למען הסר ספק אבהיר, כי גם לגופן לא מצאתי בהן ממש, כאשר התשתית העובדתית לא הוכחה לפניי.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

תביעת מר כהן כנגד מר רחמים

הפרסומים

218. בכתב התביעה מציין מר כהן פרסומים ספציפיים של מר רחמים המהווים לשיטתו לשון הרע, כאשר כלל הפרסומים נעשו במסגרת שיחה של הגב' אילה חסון עם מר רחמים.

עיון בכתב התביעה מגלה כי במסגרת שיחה זו קיימים שלושה פרסומים מרכזיים אשר מר כהן טוען כי הם מהווים לשון הרע:

הפרסום הראשון הינו כינוי כללי של מר כהן כ- 'רשע' ואצטט:

"הרשע הזה שסיפר לך את כל ה..."

וכן:

"הוא כזה רשע מרושע".

219. הפרסום השני מהווה "האשמה" ספציפית יותר של מר רחמים כלפי מר כהן, כדלקמן:

"שכל מי שנמצא מסביבו הוא רק עוקץ אותו וגונב אותו"

כמו כן, נטען בהקשר זה כי מר רחמים כינה את מר כהן "נוכל".

220. הפרסום השלישי הינו פרסום במסגרתו טוען מר רחמים באזני הגב' חסון כי מר כהן חבר של משפחת הפשע שירזי וכי מר כהן שלח את יהושע שירזי לאיים עליו.

האם הפרסומים מהווים לשון הרע?

221. כאמור לעיל, מצאנו שיש בכתב התביעה של מר כהן שלושה פרסומים לגביהם נטען כי מדובר בלשון הרע.

הפרסום הראשון הינו כינוי מר כהן כ- "רשע" או כ- "רשע מרושע". אני סבור כי ניתן לראות בביטויים האלו כלשון הרע כמובנו בחוק לשון הרע, ואבאר:

222. הפסיקה התייחסה למקרה הפרטי של קללות וגידופים, וקבעה קווים מנחים, מתי אלו יהיו לשון הרע ומתי לא.

כך נקבע, כי מצד אחד, אין מחלוקת כי דברי קללה וגידוף יכולים להוות לשון הרע, בפרט כאשר מדובר על תיאורו של אדם כבעל תכונות שליליות, מכאן וודאי שאין מניעה "קטגורית" לראות פרסומים שכאלו כפרסומי לשון הרע.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

מצד שני, הפסיקה קבעה, כי כעניין שבמדיניות לא כל קללה או גידוף, הגם שיש בה תיאור שלילי של אדם, תהווה לשון הרע לצורך חוק איסור לשון הרע. לעניין זה, ר' שנהר 'דיני לשון הרע' (1997) (להלן: "שנהר") בעמ' 131 והאסמכתאות המפורטות שם, כאשר נקבע כי גם קללות או גידופים יכולים להיכלל במסגרת חופש הביטוי.

223. באופן עקרוני ההבחנה בין אמירה שהינה קללה "סתם" שאינה מהווה לשון הרע, לבין אמירה שמהווה לשון הרע, תלויה בנסיבות הכלליות של המקרה, בין היתר: חריפות האמירה, קיום קהל לאמירה, יחסי הצדדים, נימת הדיבור, ההקשר של הדברים ועוד. ר' לעניין זה שנהר לעיל, בעמ' 132:

"לצורך הכרעה בשאלה, האם מהווים דברי גידוף "לשון הרע", ישקול בית המשפט לא רק את הנורמות החברתיות במקום שבו נאמרו הדברים, אלא גם את נימת הדיבור, את הקול ואת ההקשר שבהם נאמרו הדברים..."

224. במקרה שלפניי, בהקשרם של הדברים, כלומר שיחה של מר רחמים עם הגב' חסון, אני סבור כי האמירות 'רשע' ו- 'רשע מורשע' הינם בגדר לשון הרע, וארחיב.

ראשית אציין, כי בפסיקה נקבע שיש בכינוי אדם כ- 'רשע' בכדי להוות לשון הרע. ר', למשל, הפניית בית המשפט העליון למשפט העברי ביחס ספציפי לכינוי אדם כ- 'רשע', בדנ"א 5407/15 אלי עזור נ' Canwest Global Communications Corp [פורסם במאגר נבן] (7.10.2015):

"וכן רמב"ם שכנים ו' ח'; ראו גם אנציקלופדיה תלמודית ערך "יורד לאומנות חבירו", כרך כ"ג, שס"ו בעמ' ש"ע, כי מי שקורא לחברו רשע, רשאי הנפגע לרדת לאומנותו (על פי בבלי בבא מציעא ע"א שם נאמר "אדם קורא לחברו רשע – יורד עמו לחייו");"

וכן ר' ת"א (עפ"י) 41169-05-18 אמנון יצחק נ' ברוך בר זכאי [פורסם במאגר נבן] (20.08.2020):

"במקרה שבפנינו אני סבורה כי כינויו של הנתבע במילה "רשע" מהווה בעיני האדם הסביר והרגיל פרסום שיש בו כדי לפגוע קשות בשמו הטוב של אדם ולעשותו מטרה ללעג."

במקרה שלפנינו, אין בכוונת רחמים לגדף את מר כהן, אלא לציין באופן ברור שלמר כהן תכונות של "רשע".

לאור האמור לעיל, אני קובע כי באמירות אלו יש משום לשון הרע כנגד מר כהן.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

225. לגבי הפרסום הנוסף כי מר כהן "עוקץ" ו- "גונב" מכל מי שמסביבו, הרי מדובר בלשון הרע מובהקת וברורה, אשר יש בה להשפיל ולבזות את מר כהן ואף לפגוע במשלח ידו.
226. דברים אלו נכונים גם לגבי הפרסום כי מר כהן הינו "חבר של שירזי ארגון פשע" וכי שלח מישהו לאיים עליו, פרסום אשר הינו לשון הרע מובהק, בהיותו מאשים את מר כהן בחברה עבריינית ובמעשה עברייני.
227. אציין כי ביחס לכלל הפרסומים, אין חולק כי אלו בוצעו בפני הגב' חסון, כלומר בפני אדם נוסף מלבד התובע.
228. מכאן, לאור קבעתי כי הפרסומים הינם פרסומי לשון הרע שפורסמו לאדם מלבד התובע, יש לבחון, האם למר רחמים קיימת חסינות או הגנה מכוח הדין.
229. אציין כי מר רחמים לא טען לחסינות מכוח סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע. ולכן אבחן לגביו את הגנת האמת בפרסום מכוח סעיף 14 לחוק, ובמידת הצורך את הגנת תום הלב מכוח סעיף 15 לחוק.

הגנת האמת בפרסום

230. לאחר שבחנתי את הראיות בנושא זה, ובפרט לאור עדויות הצדדים, לא מצאתי כי מר רחמים הוכיח כי האמירות שאמר על מר כהן הינן אמת, ואפרט.
231. לגבי האמירה כי מר כהן הינו רשע או רשע מרושע, הרי אני סבור כי אכן מר כהן נהג עם מר רחמים שלא בתום לב ולא באופן ראוי, וזאת כאשר הלווה ממנו כספים, לא החזיר כספים אלו וכאשר מר רחמים דרש את כספו בחזרה או לפחות מתן ערובה של מר כהן להשבת הכסף, החל מר כהן לאיים עליו כי יפנה לרשויות המס.
- עוד פעל מר כהן לטעמי שלא באופן הגון כלפי מר רחמים, כפי שפירטתי בהרחבה לעיל, כאשר האשים את מר רחמים בהתעללות בגב' שפיץ ובקיום יחסי מים בכפיה וזאת ללא שהייתה לו כל ראיה או עדות על כך.
232. אולם, מעשים אלו כלפי מר רחמים, הינם חלק ממערכת יחסים עכורה בין הצדדים, ולטעמי אין בהם לבסס את טענת מר רחמים כי מר כהן הינו איש "רשע" או "רשע מרושע". יוטעם מר רחמים לא טען כי מר כהן פעל כנגדו ברשות, אלא כי הוא באופיו רשע מרושע, אולם מלבד מעשיו של מר כהן במישור היחסים עם מר רחמים, לא הובאה כל ראיה כי מדובר באדם שראוי או נכון לכנותו רשע מרושע.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

233. דין דומה חל לגבי הטענות כי מר כהן "גנב" או "נוכל". גם בעניין זה לא הסתפק מר רחמים בטענה כי מר כהן רימה אותו אישית או נהג כלפיו בנוכחות, טענות לגביהן קיימת ראיות בחומר הראיות שהוגש בהליך זה, אלא כי הוא נוכל באופן כללי וכי הוא רימה אנשים רבים, וטענה זו לא הוכחה.
234. אציין כי בסיכומיו (סעיף 7) טוען מר רחמים כי פגש עובדת לשעבר של מר כהן בשם ג'אנט והיא ביססה את הטענה כי מר כהן נוכל שרימה אנשים רבים. אלא, שאותה ג'אנט לא זומנה להעיד בהליך זה. כך שלא רק שלא ניתן לבסס מסקנה על סמך 'האמירה' של אותה ג'אנט למר רחמים, שהינה בגדר עדות שמיעה מובהקת, אלא שיש לזקוף לחובתו של מר רחמים את אי הבאת העדה, אשר הינה רלוונטית לשיטתו שלו.
235. אני סבור, כי גם את הקשר בין מר כהן לבין מר שירזי או משפחת שירזי לא הוכיח מר רחמים, ולמעשה מר רחמים מלבד אמירותיו שלו, לא הציג כל ראיה בנושא זה. אציין, כי מר רחמים טען כי מר שירזי התקשר אליו מספר פעמים, אולם לא הביא פירוט שיחות המוכיחות טענה זו וכאמור לא הביא כל ראיה או עדות אחרת בעניין זה.
236. לאור האמור לעיל, אני קובע כי לא עומדת למר רחמים הגנת האמת בפרסום ביחס לאמירות שלו לגבי מר כהן כפי שאלו נאמרו לגבי אילה חסון.

הגנת תום הלב

237. כפי שהובהר לעיל, מטרת סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע הינה לקבוע הגנות למפרסם בתום לב, הגנות המשקפות איזון בין הזכות לשם טוב לבין חופש הביטוי.
- עוד הסברתי בחלק הכללי כי בהתאם לסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, על מנת שתחול הגנת תום הלב, על הנתבע להוכיח התקיימותם של שני תנאים מצטברים - האחד, כי הפרסום נעשה בתום לב והשני, כי חל אחד המקרים המנויים בחלופות הסעיף.
238. אני סבור כי במקרה שלפני קיימת למר רחמים הגנת תום הלב, וזאת, לכל הפחות, לאור החלופות המפורטות בסעיף 15(3) ובסעיף 15(10) לחוק איסור לשון הרע, ואנמק.
239. סעיף 15(3) לחוק איסור לשון הרע, קובע:

"(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר;"

סעיף 15(5) לחוק, קובע:

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

"(10) הפרסום לא נעשה אלא כדי לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכן;"

240. על אף שלמקרא לשון החוק, נדמה כי מדובר בהגנות דומות וחופפות במקרים מסויימים, הפסיקה המוקדמת קבעה כי כאשר מדובר על 'עניין אישי שמהותו הכחשת לשון הרע, הרי ההגנה הרלוונטית הינה הגנת סעיף 15(10) לחוק איסור לשון הרע ואין תחולה להגנת 15(3) לחוק.

ר' ע"א 89-334 רבקה מיכאלי נ' בלה אלמוג [פורסם במאגר נבו] (20.12.1992):

"העניין האישי היחיד שניתן להעלות על הדעת הוא שהכתבה הייתה תגובה על כתבת המשיבה, אשר לטענת המערערים היה בה עצמה משום לשון הרע. האינטרס שבהכחשת לשון הרע קיבל הגנה במסגרת סעיף 15(10) לחוק, אשר יידון בהמשך, ולכן אין מקומו בגדר סעיף משנה זה. (סעיף 15(3) – ג.ה.)"

אציין כי פסיקה מאוחרת יותר סייגה הבחנה דיכוטומית זו, ר', למשל, ע"פ 8735/96 ביטון נ' קופ [פורסם במאגר נבו] (12.1.1998) (להלן: "עניין ביטון"):

"בבית-משפט זה נרמז אמנם כי סעיף 15(3) לחוק אינו חל על מצבים של הכחשת לשון הרע בהתחשב בכך כי הגנה זו מוסדרת בסעיף 15(10) לחוק (ראו ע"א 89/334 מיכאלי ואח' נ' אלמוג (להלן – עניין מיכאלי [7]), בעמ' 566), אולם לכאורה, יכול שאותו עניין ישמש הגנה משני טעמים או יותר מבין אלה המנויים בסעיף 15, וייתכן שכך הדבר גם בענייננו."

241. אציין כי לגבי ההגנה מכוח סעיף 15(10) לחוק, הרי זו צומצמה לאמירות המכחישות את לשון הרע הקודם, כלומר יש צורך להוכיח זיקה בין האמירות שפורסמו על ידי המפרסם לבין לשון הרע שנאמר על אותו המפרסם.

לעניין זה, ר' מצד אחד, את המגבלה הדורשת זיקה בין הפרסום לבין ההכחשה בע"א 89/809 לוטפי משעור נ' אמיל חביבי [פורסם במאגר נבו] (14.12.1991):

"בטענה זו, על שני חלקיה, לא היה כל ממש. תרופתו של הנפגע מלשון הרע איננה על דרך פירסום נגדי, מצדו, של לשון הרע על המפרסם. והמבקש לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה, חזקה עליו שיעשה כן; דבר שאין לו זכר במאמר נושא דיוננו."

אולם מצד שני, את ההרחבה של אותה זיקה בעניין ביטון לעיל:

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

"אכן ככלל, מן הראוי כי תגובה לשון הרע תהא בעלת תוכן ענייני הרלוונטי להכחשה ולגינוי ולא תהווה היא עצמה לשון הרע (לא בציטוט החוזר על לשון הרע נושא התגובה ולא לשון הרע בפרסום חדש).

עם זאת, יש לזכור כי דנים אנו בהגנה שנועדה למקרים שבהם הוכח, בין בעוולה אזרחית ובין בייחוס עבירה פלילית, כי דברים שפורסמו מהווים לשון הרע, וייחודם בכך שפורסמו בתנאים שבהם המחוקק הכיר באינטרס להגן על הפרסום. לפיכך, אין לשלול את ההגנה רק בשל כך שבתוכן הדברים יש משום לשון הרע."

242. לאחר שבחנתי את מכלול הראיות והטיעונים, אני סבור כי המקרה שלפניי הינו מקרה בו קיימת תחולה לסעיף 15(10), ואנמק.

243. בשלב הראשון, יש לבחון האם דבריו של מר כהן על מר רחמים מהווים לשון הרע, כאשר הנגת סעיף 15(10) לחוק מיוחדת למקרים בהם הפרסום הינו לשון הרע. כפי שנימקתי לעיל בהרחבה, לטעמי דבריו של מר כהן על מר רחמים מהווים לשון הרע ברף הגבוה, וזאת כאשר מר כהן האשים את מר רחמים בהתעללות, לרבות התעללות מינית, בגב' שפיץ, התעללות שלא הוכחה לפניי, ולטעמי לא הייתה קיימת.

אולם, לא רק שמר כהן הפנה אצבע מאשימה כלפי מר רחמים בענין זה, אלא שהוא ערך פרסום נרחב בעניין הן ברשתות החברתיות והן בתקשורת, ולמעשה ניהל "קמפיין" כנגד מר רחמים במסגרתו הוא מפרסם עליו את אותם פרסומים חמורים על התעללות בקשישה חסרת ישע שוב ושוב.

מכאן, היסוד הראשון להגנת סעיף 15(10) לחוק מתקיים כאשר מר כהן פרסם על מר רחמים דברי לשון הרע חמורים.

244. בשלב השני, יש לבחון האם הפרסום של מר רחמים נכלל בגדר גינוי או הכחשה של לשון הרע. לעניין זה, ברור כי דבריו של מר רחמים **חורגים** מהכחשה דווקנית של לשון הרע שפורסם עליו ומגינוי דברים אלו ועוסקים גם באופיו ומעשיו של מר כהן.

אולם, וכפי שציינתי לעיל, המבחן הפסיקתי להחלת סעיף 15(10) לחוק אינו דורש גינוי או הכחשה דווקנית של לשון הרע, ומאפשר פרסום נוסף ובלבד שיש בו זיקה לאותה לשון הרע שפורסמה על המפרסם.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

במקרה שלפניי הפרסומים של מר רחמים על מר כהן הינם בזיקה ברורה ללשון הרע שפורסמה עליו על ידי מר כהן, כך שמטרתו ותכליתו של מר רחמים אינה לפגוע במר כהן, אלא להגן על עצמו, הדבר עולה הן מתוכן הדברים והן מהקשרם :

לגבי הקשר הדברים, יש לזכור כי מדובר בשיחה של מר רחמים עם עיתונאית בכירה בישראל, אשר עומדת לפרסם כנגדו כתבה חמורה בתפוצה ארצית. מכאן, במסגרת השיחה בכללותה מנסה מר רחמים לשכנע את הגב' אילה חסון כי הפרסום עליו אינו נכון ושקרי.

במסגרת דברים זו, ובהקשר זה, אני סבור כי הניסיון של מר רחמים להטיל דופי באמינות מר כהן, אשר הינו המקור העיקרי והראשי עליו מסתמכת הכתבה, חוסה תחת הגנת הכחשת או גינוי לשון הרע שפורסם עליו.

245. גם תוכנם של הדברים מוביל למסקנה דומה. מר רחמים אינו משמיץ סתם כך את מר כהן, אלא מתייחס לנסיבות הפרסום של מר כהן כלפיו, ולמניעים של מר כהן לבצע את פרסום לשון הרע כנגד מר רחמים. אשר על כן, כאשר מר רחמים מסביר לגב' אילה חסון כי מר כהן הוא "רשע", "נוכל" או נעזר במשפחות פשע, הדברים לא נאמרים על מנת להוציא לשון הרע על מר כהן, אלא נאמרים על מנת להסביר מדוע האמירות של מר כהן כי מר רחמים מתעלל בגב' שפיץ אינן נכונות ונאמרו ממניעים זרים וזאת על רקע הסכסוך בין מר רחמים למר כהן.

246. מכאן, אני סבור כי פרסום מר רחמים כנגד מר כהן חוסה תחת הגנת סעיף 15(10) לחוק איסור לשון הרע. עוד על קבלת הגנה מכוח סעיף 15(10) לחוק איסור לשון הרע בערכאות הדיוניות בנסיבות דומות, ר' ת"א (ראשל"צ) 56502-01-17 **חיים סדובסקי נ' לי לחיאני** [פורסם במאגר נבו] (27.2.2022); ת"א (חיפה) 2679-11-18 **שרה סמוליאר נ' יקטרינה מקסתמן** [פורסם במאגר נבו] (16.8.2022); ת"א (ראשל"צ) 52721-01-19 **מאירה חדד נ' אלינור גלעדי** [פורסם במאגר נבו] (12.9.2021); ת"א (חי'י) 11192-12-15 **מועדאד סעד נ' מעדה חצבאני** [פורסם במאגר נבו] (30.10.2017); ע"א (י-ם) 3591-09 **גבריאל פנדו נ' משה אסולין** [פורסם במאגר נבו] (13.04.2010) ועוד.

247. לאור מסקנתי כי קיימת הגנה מכוח חלופת סעיף 15(10) לחוק איסור לשון הרע, אין צורך לבחון את החלופה מכוח סעיף 15(3) לחוק. למעלה מן הצורך אציין, כי לטעמי יש לאמץ את הפסיקה המדורנית בסוגייה כך שבמקרים מסויימים קיימת הגנה הן מכוח סעיף 15(3) לחוק והן מכוח 15(10) לחוק ואין מדובר בסעיפים המוציאים זה את זה.

עוד אציין כי במקרה שלפניי, קיימת, לטעמי, גם הגנה מכוח סעיף 15(3) לחוק איסור לשון הרע, ואפרט בקצרה.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

248. הפסיקה קבעה ארבעה תנאים שבהתקיימותם קיימת תחולה להגנת סעיף 15(3) לחוק איסור לשון הרע: קיומו של עניין כשר, הפרסום נועד להגן על אותו עניין כשר, הפרסום צומצם לאנשים הרלוונטיים וכי הפרסום נעשה בתום לב (ר' שנהר, 'דיני לשון הרע', עמ' 295 והאסמכתאות שם).

249. במקרה שלפניי מתקיימים התנאים. כאמור, לטעמי, למר רחמים עניין כשר להגן עליו והוא שמו הטוב, וזאת בפרט כאשר עומדות להתפרסם עליו כתבות בתפוצה ארצית, המציגות אותו כמתעלל פיזית ומינית בקשישה, כתבות המבוססות ומתבססות על עדות מר כהן. בנסיבות אלו, רשאי מר רחמים להגן על עצמו. אני סבור כי הפרסום של מר רחמים לגבי חסון נועד להגן על אותו עניין כשר, וזאת כאשר מטרת ותכלית הפרסום היא לנסות לקעקע את אמינות מר כהן ואת מניעיו, וזאת לא על מנת לפגוע במר כהן, אלא לשכנע את הגב' חסון כי דבריו על מר רחמים אינם אמת.

נקודה מהותית נוספת בהקשר זה הינה כי הפרסום מצומצם רק לאזני הכתבת הגב' אילה חסון, כלומר מר רחמים לא יצא במסע פרסום כנגד מר כהן ברשתות חברתיות או בתקשורת, אלא מיקד את אמירותיו והפרסום לשיחה עם הגב' חסון, שיחה שמטרתה כאמור הינה מניעת הפרסום כנגדו ולא ייזום פרסום כנגד מר כהן.

לאור האמור לעיל, אני סבור כי קיימת תחולה גם להגנה מכוח סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע.

250. כפי שציינתי לעיל, אין די בכך שקיימת תחולה לחלופה מכוח סעיף 15, אלא שבהתאם לסעיף 16(א) לחוק איסור לשון הרע, יש להראות כי הפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות.

במקרה שלפניי אכן הדברים שאומר מר רחמים על מר כהן הינם חמורים. אולם בנסיבות השיחה בה הם נאמרו הם לא חרגו מגדר הסביר. כך, מר רחמים סבור שעומד להיעשות לו עוול בקנה מידה בלתי נתפס, כאשר הוא עומד להיות מוצג בתקשורת הארצית כמי שהתעלל מינית בקשישה בת 90, עוד סבור מר רחמים, כי מר כהן הוא האחראי לפרסום זה וזאת ממניעים של יריבות כלכלית וחוב כספי.

בנסיבות אלו, האמירות שאמר מר רחמים על מר כהן, כאשר הפרסום של אמירות אלו נעשה רק לגבי אילה חסון, הינן סבירות בנסיבות העניין.

251. למען שלמות התמונה אציין, כי לא מצאתי כי קיימת חזקת חוסר תום לב מכוח סעיף 16(ב) לחוק איסור לשון הרע, ואנמק בקצרה.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

ראשית, מר רחמים, כפי שעלה היטב מחקירתו הנגדית, מאמין בכל ליבו כי מר כהן הוא רשע, נוכל ונעזר במשפחות פשע, ויש לו אף תימוכין אובייקטיביים לאמונה זו. כאמור לעיל, במסגרת הליך זה לא הוכיח מר רחמים כי מדובר באמת, אבל מצאתי כי הוא האמין שזו האמת. שנית, מר רחמים נקט באמצעים סבירים לבחון את אמרותיו כלפי מר כהן. שליטת, מר רחמים לא התכוון לפגוע במר כהן, אלא כפי שעולה, הן מתוכן הפרסום, הן מהעדויות לפניי, ובעיקר מנסיבות הפרסום, כוונת מר רחמים לא הייתה לפגוע במר כהן, אלא להגן על שמו הטוב, כלומר מדובר באמצעי סביר לשמירה על הערכים המוגנים של סעיף 15(3) ו-15(10), בין היתר הזכות ל- "הגנה עצמית". על הזכות ל- "הגנה עצמית" בעניין לשון הרע, עוד טרם חיקוק חוק איסור לשון הרע, ר' פסק הדין הידוע בעניין ע"פ 24-50 ד"ר אברהם גורלי נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל [פורסם במאגר נבו] (31.7.1951), שעסק בפרשת טוביאנסקי.

252. לאור האמור לעיל, אני סבור כי עומדת למר רחמים הגנת תום הלב ודין תביעתו של מר כהן להידחות.

שיעור הפיצוי

כללי

253. לאור האמור והמפורט לעיל יש לדון בפיצוי המגיע למר רחמים בגין פרסומי הנתבע 3, מר כהן, בדבר התעללות בגב' שפיץ, לרבות התעללות מינית, וכן בפיצוי המגיע למר רחמים מהנתבעת 5, הגב' שועה, בגין הפרסום על שליטה באמצעות יחסי מין.

254. במקרה שלפני עתר התובע לפיצויים ללא הוכחת נזק בהתאם לקבוע בסעיף 7 לחוק איסור לשון הרע:

"(ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק;

(ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק."

255. הפסיקה קבעה כי קיימות שלוש מטרות לפיצוי בגין הפגיעה בשמו הטוב של האדם, התכלית התרופתית, התכלית החינוכית-הרתעתית והתכלית העונשית, אשר רלוונטית בעיקר למקרים בהם מוכח כי הפרסום נעשה בכוונה לפגוע.

ר' ע"א 6903/12 Canwest Global Communications Corp נ' אלי עזור [פורסם בנבו] (22.07.2015) (להלן: "עניין עזור"):

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

"מקובלת הדעה כי שלוש תכליות עומדות ביסוד פסיקת פיצויים לנפגע מעוולת לשון הרע: ראשונה היא התכלית התרופתית, שנועדה להשיב את המצב לקדמותו, קרי: למצב ששרר בטרם נפגע שמו הטוב של הנפגע (ראו אצל שנהר, בעמ' 369).

בהקשר זה יש אף הסבורים כי פסיקת הפיצויים משיבה במידת מה את זכותו של הנפגע לשם טוב, נוכח ההכרה השיפוטית בפגיעה שנגרמה לו. שנייה – התכלית החינוכית-הרתעתית, שמטרתה "שיחנכו את הקהל ויחדירו לתודעתו כי שמו הטוב של אדם, בין אם הוא איש פרטי, ובין אם איש ציבור, אינו הפקר" (ע"א 30/72 פרידמן נ' סגל, פ"ד כז(2) 225, 244 (1973) (להלן: עניין פרידמן)). שלישית ואחרונה היא התכלית העונשית (אשר לעתים נכרכת בתכלית החינוכית-הרתעתית), הקשורה בכוונת המפרסם, ושלפיה יש ליתן את הדעת בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע לשאלה אם הפרסום נעשה בכוונה תחילה לפגוע..."

עוד פרמטר מהותי שיש להביא בחשבון עת ניגשים לפסיקת הפיצוי בגין פגיעה בשם הטוב, הינו האיזון בין הזכות לשם טוב לבין חופש הביטוי וקביעת פיצוי אשר יאזן באופן הראוי בין זכויות אלו, ר' רע"א 4740/00 אמר נ' יוסף [פורסם במאגר נבו] [14.08.2001] (להלן: "עניין אמר").

256. הפסיקה קבעה מספר קריטריונים לקביעת סכום הפיצוי במקרה ולא הוכח נזק, ר' בעניין עזר לעיל, אשר מנה את הפרמטרים הבאים:

"בפסיקת פיצויים לפי חזקה זו יעריך בית המשפט את הנזק ויקבע פיצויים מתאימים בהתחשב במעמדו של הניזוק בקהילתו; בהשפלה ובסבל שהוא חווה; בטיב הפרסום ובאמינותו; בהיקף התפוצה של הפרסום; ובמידת הפגיעה שיש בפרסום. עוד עליו להתחשב בהתנהגות הצדדים – המפרסם והנפגע – לפני ואחרי הפרסום"

257. עוד על הפרמטרים בהם יש להתחשב בעת קביעת גובה הפיצוי, ר' בעניין אמר לעיל:

"בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע יתחשב בית-המשפט, בין היתר, בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיווידואלית. אין לקבוע "תעריפים". בכל מקרה יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, באמינותו, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

אכן, התנהגותו של הניזוק לפני פרסום ולאחריו עשויה להוות אמצעי
שבעזרתו ניתן לעמוד על נזקו. בדומה, התנהגותו של המזיק אף היא עשויה
להשפיע על שיעור הנזק והערכתו."

258. בנוסף נקבע בפסיקה, כי הבחינה של כל מקרה ומקרה הינה בחינה אינדיווידואלית ואין מקום
לקביעת "תעריפים" לפיצוי, ר' עניין אמר לעיל.
259. נבחן את הפרמטרים שפורטו לעיל ביחס למקרה שלפניי, כאשר ככל שנדרשת הבחנה בין
הנתבעים השונים אערוך אותה.

עומק הפגיעה ושמו הטוב של מר רחמים

260. לעניין עומק הפגיעה, אין עוררין, כי מדובר בפגיעה משמעותית בשמו הטוב של מר רחמים
וזאת לאור מהות הפרסום ותוכנו.
261. ברור במקרה שלפניי כי מהות הפרסום ותוכנו הינם קשים מאין כמותם, מדובר בהאשמת מר
רחמים במעשים חריגים בחומרתם של התעללות בקשישה חסרת ישע, תוך כדי כפיית קיום
יחסי מין, כך שקשה להגזים בחומרת הדברים.
262. עם זאת, ומצד שני, יש להביא בחשבון בעניין זה, כי שמו הטוב של מר רחמים אינו ללא רבב,
וזאת כאשר זה הורשע בעבר במעשי אלימות כנגד בת זוגו באותה העת.

היקף הפרסום

263. היקף הפרסום במקרה שלפניי הינו משמעותי.
264. הנתבע 3, מר כהן, פרסם כאמור בשתי דרכים. הראשונה, פרסום בפייסבוק, כאשר בעניין זה
לא הסתפק הנתבע 3 בפורט בודד, אלא פרסם סדרה ארוכה של פרסומים, כאשר חלקם אף
כללו תמונות לא מחמיאות של מר רחמים.
265. הדרך השנייה בה פרסם הנתבע 3 את לשון הרע הייתה מסירת הדברים לגבי חסון ומתן ראיון
לכתבה של הנתבעים 1-2, כאשר הנתבע 3 מר כהן מודע היטב בזמן מתן הראיון כי דבריו
ישמשו בסיס לשידור כתבות במגזין חדשות בתפוצה ארצית.
266. הנתבעת 5, הגבי שועה, לא פרסמה פוסטים בפייסבוק, ולמעשה מדובר בפרסום בודד שלה.
עם זאת, אותו פרסום בודד של הנתבעת 5, נעשה במסגרת ראיון לכתבה, כתבה שהנתבעת 5
ידעה כי תשודר בטלוויזיה בהיקף תפוצה משמעותי.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

267. עוד אציין, כי הן הנתבע 3 והן הנתבעת 5 שיוו לפרסום מטעמם אלמנט רציני ואמין וזאת לאור קרבתם הנטענת למר רחמים, כך הנתבע 3 הציג עצמו כידיד קרוב וכשותף לשעבר של מר רחמים, ואילו הנתבעת 5 הינה שכנה של מר רחמים והגב' שפיץ.

אציין כי לאור נתונים אלו, מצאתי כמבואר לעיל כי הגב' חסון האמינה לדבריהם בזמן אמת, וסביר להניח כי כך היה לגבי כלל הציבור שנחשף לפרסומים.

האם הייתה "כוונה לפגוע"?

268. חוק איסור לשון הרע קבע בסעיף 7א(ג) פיצוי גבוה יותר כאשר הפרסום נעשה ב-'כוונה לפגוע'.

בית המשפט העליון נדרש לשאלה מה היא אותה 'כוונה לפגוע' אשר תהיה בה הצדקה לפיצוי גבוה יותר ללא הוכחת נזק וזאת בעניין רע"א 5022/13 הרב אמנון יצחק נ' דנון תקשורת בע"מ [פורסם במאגר נבו] (8.09.2013), וקבע:

"מעל לדרוש אציין, מבלי להכריע, כי יש היגיון רב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי; שכן אם די יהיה בקיומה של צפיות שהפרסום המעוול יפגע במושא הדברים על מנת שייקבע כי מדובר בפרסום שנעשה בכוונה לפגוע, נמצא שכל פרסום שיש בו לשון הרע, בשל טבעו ככזה, ייחשב כפרסום שנעשה בכוונה לפגוע. נדרש, אפוא, קיומו של יסוד נוסף, של התנהגות זדונית, של כוונה "של ממש" לפגוע, שקיומו לא הוכח במקרה דנא." (הדגשה שלי – ג.ה.).

פסיקה זו יושמה גם בערכאות הדיוניות, אשר דרשו קיומה של כוונה של ממש לפגוע ויסוד נפשי של התנהגות זדונית על מנת לפסוק פיצוי בהתאם לסעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע, ר' ת"א (מרכז) 50565-06-11 ספייס-יט בע"מ נ' ג.ג.י. ריהוט משרדי גלובל [פורסם במאגר נבו] (28.07.2021):

"כל זאת מקום בו לצורך הוכחת קיומה של כוונה לפגוע, נדרש להוכיח, יסוד נפשי של התנהגות זדונית וכוונה של ממש לגרום לנזק"

ור' גם ע"א (חי') 6911-03-21 עיד ג'בילי נ' מיסא סח [פורסם במאגר נבו] (19.07.2021).

269. במקרה שלפניי, אני סבור כי לגבי הנתבע 3, מר כהן, מתקיים היסוד של כוונה של ממש לפגוע במר רחמים, ואילו לגבי הנתבעת 5, הגב' שועה, לא מצאתי כוונה שכזו, ואנמק:

270. מר כהן, כפי שסקרתי לעיל, וכפי שניתן ללמוד מההתכתבויות בינו לבין מר רחמים, היה מצוי בסכסוך עסקי עם מר רחמים, ולמעשה איים על מר רחמים כי לאור הסכסוך הכספי ייפנה לרשויות המס ויחשוף את היחסים של מר רחמים עם הגב' שפיץ.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

כלומר, הפרסום של מר כהן לא נעשה מתכלית ציבורית או דאגה לגבי שפיץ, אלא על מנת לממש איום על מר רחמים עקב מחלוקת עסקית.

271. מר כהן יכול היה להסתפק בפרסום, כי מר רחמים השתלט על חייה ועל רכושה של הגבי שפיץ, אבל זה בחר במודע, ומתוך מטרה ברורה להעצים את הפגיעה במר רחמים, ולפרסם גם כי מר רחמים מתעלל בגבי שפיץ ואף כופה עליה יחסי מין.

כאמור, לא מצאתי כל בסיס לפרסום בדבר התעללות של מר רחמים בגבי שפיץ, ולטעמי פרסומים אלו של מר כהן מטרתם הייתה אחת - לפגוע במר רחמים.

272. אטעים, כי אף אם לגבי הפרסומים בדבר הקשר הבלתי הולם בין מר רחמים לבין הגבי שפיץ, ניתן לייחס למר כהן מניע ציבורי מלבד הרצון לפגוע ולנקום במר רחמים, הרי לגבי הפרסום בדבר ההתעללות, מדובר בפרסום שמטרתו הייתה פגיעה במר רחמים.

273. לטעמי, הדברים שונים לגבי הגבי שועה, הנתבעת 5. אכן אין ספק כי הפרסום שלה פגע במר רחמים, אולם יסוד זה מתקיים בכל פרסום לשון הרע. לאחר שעיינתי בעדותה ובנסיבות הפרסום, לא מצאתי את אותה התנהגות זדונית או אותה כוונה של ממש לפגוע במר רחמים, אשר נדרשת לשם החלת סעיף זה.

העדר התנצלות

274. אין ספק כי בקשת סליחה והתנצלות כנה ואמיתית מטעם הפוגע מהווים שיקול משמעותי להקלה בפסיקת הפיצוי וזאת כאשר חוק איסור לשון הרע קובע זאת במסגרת סעיף 19(4) לחוק וכך אף נקבע בפסיקה.

275. במקרה שלפניי הנתבע 3 וכן הנתבעת 5, לא רק שלא התנצלו או ביקשו סליחה, אלא אף עמדו על דבריהם וחזרו עליהם בניהול ההליך.

הפסיקה

276. ראשית לעניין זה אבהיר, כי בהתאם להלכה אין מקום לקביעת "תעריפים" לפיצוי וכי יש לבחון כל מקרה לגופו (רי' עניין אמר לעיל).

277. עם זאת, ראוי לציון, כי בעת האחרונה ניתן להבחין במגמה של החמרה בפסיקת הפיצוי ללא הוכחת נזק בגין עוולת לשון הרע בערכאות הדיוניות.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

כך, בעניין ת"א (מחוזי ת"א) 40739-12-18 אגודת מגן דוד אדום בישראל נ' איחוד הצלה ישראל ואח' [פורסם במאגר נבו] (29.7.2021) נדונו פרסומים של הנתבעת כנגד התובעת, בין היתר שימוש במילים "סיבת המוות מד"א". בית המשפט פסק פיצוי של 250,000 ₪ על פרסומים אלו ונוספים.

בעניין ע"א (תל אביב) 20530-05-20 טייקאיייר ישראל בע"מ נ' חגי לוי [פורסם במאגר נבו] (28.1.2021) התערב בית המשפט המחוזי בסכום הפיצוי שפסק בית משפט השלום בתביעה מכוח חוק איסור לשון הרע. באותו מקרה דובר על פרסום אשר האשים את הנפגע בשחיתות, בית המשפט המחוזי העמיד את הפיצוי על סך של 200,000 ₪ במקום סך של 100,000 ₪ כפי שנפסק בבית משפט השלום.

בעניין ע"א (י-ם) 3386-10-19 שרת התרבות והספורט - ח"כ מירי רגב נ' ערוץ 10 החדש בע"מ [פורסם במאגר נבו] (02.08.2020), פסק בית המשפט המחוזי פיצוי בסך של 100,000 ₪ לתובעת, כאשר הנתבעים במסגרת שידורי טלוויזיה ואתר אינטרנט ייחסו לתובעת שחיתות שלטונית.

בעניין ע"א (ת"א) 17517-01-18 כרמל שאמה הכהן נ' משה ריוח [פורסם במאגר נבו] (05.04.2020), אישר בית המשפט המחוזי פסק דין של בית המשפט השלום אשר פסק פיצוי בסך של 280,000 ₪ בגין סדרת פרסומים שונים ברשת הפייסבוק ובמועצת העיר, פרסומים אשר האשימו את התובע בשקר ובשחיתות.

איזון והכרעה לעניין הפיצויים

הנתבע 3 - מר כהן

278. כאמור לעיל, מצאתי כי מר כהן פרסם פרסומי לשון הרע חמורים על מר רחמים, כאשר הפרסום נעשה בתפוצה רחבה, הן ברשת הפייסבוק והן בראיון ובמסירת מידע לגבי חסון.

מצאתי גם כי הפרסום נעשה בכוונה לפגוע במר רחמים.

יחד עם זאת, כאמור לעיל, יש להביא בחשבון כי שמו של מר רחמים אינו נקי מרוב.

279. נתון נוסף שראוי להביא בחשבון הינו כי בהתאם לחוק איסור לשון הרע, כאשר מדובר בפיצוי ללא הוכחת נזק, הכולל כוונה לפגוע, ניתן לפסוק את סכום הפיצוי הקבוע בחוק, אשר נכון להיום עומד על כ- 150,000 ₪, לכל פרסום ופרסום, כאשר בענייננו מדובר על פרסומים רבים.

280. לאור כלל השיקולים שנסקרו לעיל, ולאחר שערכת את האיזון הנדרש, אני פוסק כי הנתבע 3 יפצה את התובע בסך של 130,000 ₪.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

הנתבעת 5 - הגב' שועה

281. כאמור לעיל, מצאתי כי הגב' שועה פרסמה פרסום לשון הרע חמור כנגד מר רחמים ובתפוצה רחבה.
282. עם זאת, בניגוד למר כהן, לגב' שועה נסיבות מקלות משמעותיות. ראשית, לא מצאתי כי פרסום הגב' שועה נעשה מתוך כוונה לפגוע כמשמעותו בחוק איסור לשון הרע ושנית, מדובר על פרסום בודד במסגרת הכתבה ולא על סדרת פרסומים.
283. אשר על כן, ולאור כלל השיקולים שנסקרו לעיל, אני פוסק כי הנתבעת 5 תפצה את התובע בסך של 30,000 ₪.

סיכום והוצאות

284. לאור האמור והמנומק לעיל אני פוסק, כדלקמן:
- א. התביעה כנגד הנתבעים 1, 2 ו-4 נדחית;
- ב. הנתבע 3 יישלם לתובע סך של 130,000 ₪;
- ג. הנתבעת 5 תשלם לתובע סך של 30,000 ₪;
285. הכלל במשפט הישראלי לעניין פסיקת שכר טרחת עורך דין והוצאות הינו כי שכר הטרחה וההוצאות אמורות להשתלם לצד הזוכה במשפט, כך שעל צד שטענותיו נדחו לשלם לצד שטענותיו התקבלו את ההוצאות שהוצאו על ידו.
286. לגבי שיעור הוצאות המשפט ושכר הטרחה נקבע כי נקודת המוצא לפסיקת ההוצאות לצד הזוכה הינה כיסוי ריאלי של ההוצאות שהוצאו לצורך המשפט, ר' פסק הדין המנחה בעניין ע"א 2617/00 מחצבות כנרת (שותפות מוגבלת) נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה נצרת עילית (פורסם במאגר נבו) [30.6.2005].
287. עוד נקבע בפסיקה כי שכר טרחה ריאלי הינו רק נקודת מוצא, אולם לא נקודת הסיום, כך שיש לבחון בנוסף האם שיעור ההוצאות שהוצא הינו סביר לניהול ההליך, את הסעדים שהתבקשו בתביעה לעומת הסעדים שבית המשפט אישר בפועל, את אופן ניהול ההליך על ידי הצדדים ועוד, ר' ע"א 9648/16 אורהייטק GIS בע"מ נ' חן אביטן משרד עורכי דין [פורסם באתר נבו] (17.1.2018):

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

"לפיכך, ייקבע שיעור ההוצאות הראוי בכל מקרה לגופו, תוך התחשבות במספר נתונים נוספים, ובהם אופן ניהול ההליך, היחס בין הסעד שנתבקש והסעד שנתקבל לבין שיעור ההוצאות, מורכבות התיק וחשיבותו"

288. במקרה שלפני התנהל הליך רווי הוצאות, כאשר זומנו עדים רבים והתנהלו חקירות ראשיות ונגדיות במשך ימים רבים. לכן שיעור שכר הטרחה והוצאות המשפט בתיק זה אמור להיות משמעותי.

לאור האמור לעיל, אני פוסק שכר טרחה והוצאות כדלקמן:

289. **הנתבעים 1-2**: כמבואר לעיל, התביעה כנגד נתבעים אלו נדחתה במלואה. עם זאת יש להביא בחשבון כי מצאתי לפחות לגבי מישור אחד של הפרסום כי האמור בכתבות מהווה לשון הרע ואינו אמת, כאשר ההגנה לגבי הינה רק הגנת תום לב.

בנסיבות אלו, כאשר רכיב בפרסומים לא היה אמת, אני סבור שיש לפסוק הוצאות מתונות.

אשר על כן התובע יישא בהוצאות הנתבעים 1-2 בסך כולל של 25,000 ₪ (כולל מע"מ).

290. **הנתבעת 4**: כמבואר לעיל, התביעה כנגד נתבעת זו נדחתה במלואה. יתרה מזו, לא מצאתי כי דבריה מהווים לשון הרע. יש להביא בחשבון לעניין פסיקת ההוצאות גם את העובדה כי זו לא הייתה מיוצגת ברוב שלבי ההליך ולא הציגה קבלות על תשלום שכר טרחת עורך דין.

בנסיבות אלו אני פוסק כי התובע יישלם לנתבעת 4 הוצאות בסך כולל של 30,000 ₪ (כולל מע"מ).

291. **הנתבע 3**: לעניין נתבע זה, מצד אחד, דחיתי את התביעה כנגדו ביחס לשני מישורים של התביעה וזאת כמפורט בפסק הדין. אולם, ומצד שני, קבעתי כי במישור השלישי פרסם נתבע זה לשון הרע חמורה, בכוונה לפגוע ובהיקף גדול.

בנסיבות אלו אני פוסק כי הנתבע 3 יישלם לתובע הוצאות בסך כולל של 30,000 ₪ (כולל מע"מ).

292. **הנתבעת 5**: כמבואר לעיל, התביעה כנגד הנתבעת 5 התקבלה בחלקה. מכאן, כאשר אני מביא בחשבון מצד אחד כי בוצע פרסום חמור של לשון הרע על ידה ונפסק פיצוי ומצד שני, כי מרבית התביעה כנגד הנתבעת 5 נדחתה, אני סבור שיש לפסוק הוצאות מתונות.

בנסיבות אלו אני פוסק כי הנתבעת 5 תשלם לתובע הוצאות בסך כולל של 7,500 ₪ (כולל מע"מ).

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 11088-02-19 יוסף רחמים נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 58758-07-19 דוד כהן נ. יוסף רחמים

293. כל הסכומים המפורטים לעיל ישולמו בתוך 30 יום מהיום.

ניתן היום, י' אלול תשפ"ב, 06 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.

גלעד הס, שופט

